

DE VREDE VREDE VI

MAANDBLAD VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 15de jrg. 114 - juni 1972

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

136 Bagattenstraat 9000 Gent

Prk. : 95.60.15 - Vrede v.z.w. - 9000 Gent

tal. 09/23.82.52

LEESGELD :

140 fr. per jaar - 15 fr. per nummer

Steunabonnement : 300 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborght

Echel 6

9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappé, Eric De Bleeckere,
Chantal De Smet, Jo De schuyter,
Sonja Eggerickx, Jean-Pierre Everaerts,
Luc Kongs, Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire, Jan
Verwest, Bob Wolstijn.

LAY-OUT

Elie Van Muylem

REDACTIESECRETARIS

Wilfried De Vlieghe

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,

Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,

Jos Wolles, Janine De Rop

Centrum voor UNO-recht

(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika

(Roermond)

ABONNEMENTDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al
diegene die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegene die
hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

UW LAATSTE KANS...

Om deel te nemen aan de innerlijke tombola van de BUVV en... aldus
een bijzondere steun te verlenen aan onze vredesakties, is het hoog
tijd om uw biljetten te bestellen.

De trekking voorzien op 20 juni zal, om reden onafhankelijk van onze
wil, plaats hebben om 30 juni e.k.

Prijs van het biljet 100 fr. Het boekje van 5 biljetten : 500 fr met spe-
ciale trekking voor de omslagen.

Een vijftiental grote en talrijke andere prijzen met een minimumwaar-
de van 500 fr.

We verwachten uw overschrijving op Prk. 10.112.88 van de BUVV -
Vlaams - Komitee - Gent.

WAAROM EUROPESE VEILIGHEID EN SAMENWERKING?

Onder dit thema werd door A.B.V.V., A.C.V. en B.U.V.V. op 8 juni j.l.
te Oostende een gespreksavond ingericht.

De voorzitter, A. De Smet, nat'sekr. BUVV, wees op het doel dat de in-
richters zich hadden gesteld om het gesprek over de Europese proble-
men op gang te brengen.

I. Lindemans, direkt. van de Studiediensten van het ACV, schetste een
beeld van de gebeurtenissen der laatste jaren die het gesprek tussen
Oost en West op gang hebben gebracht.

Potums, O/voorzitter ACOD-Spoor, wees op talrijke voordelen die de
arbeidersbeweging kan halen uit een betere samenwerking tussen Oost
en West.

A. De Smaele, voorzitter van het Belg. Komitee voor Veiligheid en
Samenwerking bracht verslag uit over het te Brussel gehouden Europees
Kongres en rol die de openbare opinie te vervullen.

Talrijke aanwezigen, waaronder Volksvertegenwoordiger Laridon, Vander-
hispaile - alg. secret. ABVV en Vanlangenhove - alg. secr. ACV, namen
deel aan een zeer geanimeerd gesprek.

UIT DE INHOUD...

Voorblad : werk van Andy Allemeersch : "Bittere Nasmaak" 1971

Edito : A. De Smet

Van week tot week - E. De Bleeckere

Angela Davis Komitee

Binnenland : Parlement - Interpellatie over Vietnam

Indochina : De Vietnamese besprekingen te Parijs - J. De Schuyter

Midden-Oosten : De Arabische wereld en de petroleum - W. De Vlieghe

Dokument : Chili - V.C. Mathieu

Centrum voor Uno-Recht : Over de apartheid - A. Regout

I.G.L. - Elie Elia

Colam : Het geval "Comblin" - Ch. Doncker

Terugblik op : Vietnam - Griet Maréchal

Cijfers : De "eer" en de statistieken - Theo Bailleuil

Europa : 700 miljoen voor Nato-bunker - Marie Provoost

Noord-Amerika : Arbeidersstrijd in de U.S.A. - Nadine Crappé

Kultuur : Boekbespreking - Marc Le Bon - R. Servais - Ch. De Smet

Vredesinitiatieven

Tekeningen en illustraties : Cooper, Erich Heckel, Paul Klee,

Frans Masereel, Patrick Vlamincx en Mylo Quon.

3
4
5
7
9
12
13
15
16
17
19
20
21
22
24
25

EDITO

EEN BELANGRIJKE STAP VOORWAARTS

“Het is allemaal boter aan de galg”
“Al wat ge doet helpt toch niet”
“We kunnen er toch niets aan veranderen”

Dit zijn enkele van de talrijke uitlatingen die sommige mensen naar voor brengen wanneer men met hen over akties voor de vrede praat.

Sommigen onder hen die uit onbegrip, gebrek aan interesse of... gemakzucht de moeilijke en langzame overtuigingsaktie rond zich niet willen voeren zeggen dat de grote harde middelen dienen aangepakt. Ze spreken dan over het “geweld” dat zou moeten gebruikt worden. Geweld, dat ze dan bij voorkeur niet van zich zelf maar van anderen verwachten... Ondanks deze pessimisten draait de wereld verder. Het volstaat de gebeurtenissen op objectieve en realistische manier te bekijken om vast te stellen dat, tenoverstaan van enkele jaren terug, heel wat aan het veranderen is. Er beweegt wat, zij het dan, ook voor ons, nog niet snel genoeg.

Het volstaat hiervoor naar Europa te kijken.

Alle hoogten en laagten, alle moeilijkheden, alle tegenwerking ten spijt is het gesprek eindelijk op gang gekomen. Mensen uit Oost en West hebben zich sinds jaren hiervoor ingezet. De akkoorden Bonn - Moskou, Bonn - Warschau werden, zij het niet zonder tegenstand, geratificeerd. Een Vier Mogendhedenverdrag over Berlijn werd ondertekend. Tussen de Senaat van West Berlijn, de Bonds Republiek en de Duitse Demokratische Republiek werden een aantal overeenkomsten getekend die voor de bevolking van beide Duitse Staten en Berlijn eindelijk een nieuw tijdperk inluiden.

Nixon toog naar Moskou om er besprekingen te voeren. Desondanks de steeds starre en onaanvaardbare houding inzake een aantal problemen waarvan Indo China zeker het essentieelste is werden belangrijke akkoorden afgesloten o.m. het aanvaarden van de noodzakelijkheid van het bijeenroepen van een Konferentie voor Europese Veiligheid en Samenwerking waartegen de V.S. zich vroeger steeds verzet hebben.

Zo we ons even de reacties herinneren die enkele jaren geleden loskwamen op het voorstel van de landen van het Warschau-pakt voor de bijeenroeping van een dergelijke konferentie dan kunnen we zeker verklaren dat we vandaag een aanzienlijke stap verder staan.

Dit betekent zeker niet dat alle verzet gebroken is. De reacties van de C.D.U. - C.S.U. in de Bundestag, de verklaringen van sommige vooraanstaanden in de NAVO zijn in dat opzicht duidelijk.

Het principe van een Europese Konferentie heeft veld gewonnen en niemand kan zich nog veroorloven er zich openlijk tegen te verzetten. Er blijven echter de achterhoede gevechten die aantonen dat alle verzet niet gebroken is. Getuige hiervan de NAVO konferentie te Bonn waar de Amerikaanse Staatssecretaris Rodgers met de stelling naar voor kwam dat een Konferentie over Veiligheid en Samenwerking niet als dusdanig kan plaats hebben. Veiligheid en Samenwerking moeten afzonderlijk behandeld worden volgens zijn zienswijze. Er blijft nog de recente houding tegen de D.D.R. voor wat haar opname in de Wereldgezondheids Organisatie betreft en haar volwaardige deelname aan de UNO konferentie over de Milieuvervuiling te Stockholm. Er blijft de weigering van onze regering om de D.D.R. te erkennen daar waar 137 Parlementairen opriepen tot de diplomatieke erkenning van dit land en de opname van de twee Duitse Staten in de U.N.O.

De inzet, de druk van de openbare opinie, die eindelijk vrede en samenwerking in Europa wenst en de bijeenroeping van een Staten Konferentie voor Veiligheid en Samenwerking als het enige alternatief ziet tegenover de huidige blokkenpolitiek moet dus aanzienlijk toenemen.

Ook hier werd reeds een belangrijke vooruitgang geboekt. Het succes van de in begin juni gehouden algemene vergadering van de Europese Openbare mening inzake Veiligheid en Samenwerking is zeker hoopvol.

Deze vergadering waarvoor pas in januari het initiatief genomen werd en waaraan 800 deelnemers van 30 landen deelnamen is zeker het bewijs dat er een breed front bestaat voor dit belangrijk objectief.

Voor het eerst kreeg een dergelijk initiatief in ons land de aktieve steun van de Vakbeweging, vertegenwoordigers van verschillende politieke groeperingen en kerkelijke autoriteiten. De telegrams aan de vergadering van de Kardinalen Seunens, Alfrink en Marty zijn in dat opzicht veelzeggend.

Doorheen de dialogen die in de verschillende commissies tussen vertegenwoordigers van de openbare opinie uit Oost en West gevoerd werden is duidelijk gebleken dat een belangrijke eensgezindheid bestaat voor de uitbouw van nieuwe structuren in Europa.

In de plechtige verklaring van deze vergadering - waarop we nog in ons volgend nummer terug komen - wordt o.m. een bijzondere oproep gericht tot de openbare opinie uit alle landen van Europa voor de verwezenlijking van dit gemeenschappelijk perspektief. We citeren hieruit :

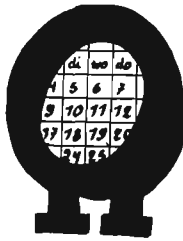
“... Europa staat voor een tweesprong. Ofwel engageren zijn volkeren zich in een actie, die de op gang gekomen positieve ontwikkeling onomkeerbaar maken, ofwel laten zij deze gelegenheid voorbijgaan en de verworven vooruitgang teniet doen...”

“... Hoe ruimer en actiever de steun zal zijn die de Europese openbare opinie zal verlenen aan de veiligheid en de samenwerking door haar gezag en invloed aan te wenden, hoe spoediger die ideeën in een konkrete toepassing zullen worden omgezet. Maar om werkelijkheid te worden, moeten deze ideeën aan de basis van het politieke denken van de Europeanen worden, een integrerend deel van hun overtuigingen zijn, een bindend gegeven van hun burgerzin en een basis voor de opvoeding van de jongere generatie...”

Dit is de opdracht die wij, vredesmilitanten, in alle steden en dorpen van Vlaanderen te vervullen hebben ! ’

“VREDE”

VAN WEEK TOT WEEK

VAN WEEK TOT WEEK

17.4 - 23.4.72

- Ontslag van de Turkse premier Nihat Erina na zijn mislukking, onder druk van uiterst rechts, ook maar enig begin te hebben gemaakt met de vorig jaar door het leger geëiste economische en sociale hervormingen. De nog meer rechtse defensie-minister Ferit Melen wordt als waarnemend premier door president Sunay aangeduid.
- Te Parijs bekomt Chili vanwege zijn 16 internationale schuldeisers nieuwe terugbetalingsvoorwaarden voor zijn buitenlandse schuld, niet-tegenstaande het oorspronkelijk verzet van de VS.
- Noord-Vietnam vraagt de hervatting van de Vietnamkonferentie te Parijs in weerwil van de eventuele voortzetting van de bombardementen.
- De VS weigeren de onderhandelingen te hervatten, onder militaire druk.
- De verkiezingen in de West-Duitse deelstaat Baden-Württemberg brengen de CDU de volstrekte meerderheid dank zij de stemmen van de neo-nazipartij de NPD, die zich ten voordele van de CDU had teruggetrokken om de Oost-verdragen te kelderen.
- De uitslag van het referendum in Frankrijk (36 t.h. ja; 64 t.h. nee. blanco of onthoudingen) over de uitbreiding van de Europese Gemeenschap, betekent een politieke nederlaag voor president Pompidou.

24.4 - 30.4.72

- Na een geheim bezoek van 20 tot 24 april aan Moskou door Kissinger, stemt Washington in met een hervatting van de Vietnam-onderhandelingen te Parijs. De 26e kondigt Nixon de terugtrekking aan van een nieuw kontingent van 20.000 Amerikaanse soldaten vóór 1 juli, echter gepaard gaande met een aanzienlijke uitbreiding van de zee- en luchtsteun aan het leger van Saigon en de bombardementen op Noord-Vietnam.
- In de West-Duitse Bundestag mislukt de poging van de CDU-CSU oppositie de regering Brandt omver te werpen. De ingediende "konstuk "konstruktieve motie van wantrouwen" krijgt niet het aantal stemmen (-2) nodig om Rainer Barzel de plaats van Brandt te laten overnemen. Ondertussen betogen honderdduizenden mensen in de meeste West-Duitse staten ter ondersteuning van de vredespolitiek van Brandt.
- In het vooruitzicht van de besprekingen Nixon-Breznev brengt de Egyptische president Sadate een kort bezoek aan Moskou.
- Opening van de Indiaas-Pakistaanse besprekingen in Pakistan welke de ontmoeting Bhutto-Gandhi moeten voorbereiden.
- Bij de wetgevende verkiezingen in Libanon behaalt de linkerzijde (waaronder de K.P. voor het eerst toegelaten) haar tot nog toe hoogste stemmenaantal.

1.5 - 7.5.72

- In het noorden van Z.-Vietnam valt Quang-Tri in handen van de bevrijdingsstrijdkrachten. Kontum in het centraal bergeland is volledig omsingeld en An-Loc in de streek van Saigon wordt belegerd. Het Z.-Vietnamees leger verliest overal terrein ondanks de verdere enorme uitbreiding van de Amerikaanse luchtsteun.

In de Kambojjaanse hoofdstad Phnom-Penh, welke steeds meer geïsoleerd geraakt, betogen de studenten gesteund door de bevolking voor het eerst openlijk tegen het regiem LON-NOL - SON Ngoc Thianh.

De Vietnamkonferentie wordt door de VS voor de tweede maal in zes weken opgeschort na de weigering van N.-Vietnam en de Voorlopige Revolutionaire Regering in te gaan op het onaantvaardbare Amerikaanse ultimatum.

- De Israëliëse premier Golda Meir brengt een 5-daags officieel bezoek aan Roemenië in het raam van een eventuele bemiddeling van Roemenië aan het Israëliësch-Arabisch konflikt.
- Terechtstelling in Ankara van de drie leiders van het Turkse Volksbevrijdingsleger welke op 9 oktober '71 werden ter dood veroordeeld.
- Het ontslag van de Cypriotische minister van buitenlandse zaken Kyprianou komt als een toegeving van president Makarios aan de eisen van het Griekse kolonelsregiem. In Griekenland zelf hebben voor het eerst sedert de staatsgreep van '67, gedurende verschillende dagen stakingen en betogingen plaats van studenten, waarbij aan de aanvankelijk korporatieve eisen, politieke slogans gekoppeld worden.
- Het debat in de Bundestag over de bekrachtiging van de Oostverdragen wordt verdaagd door Brandt, welke moeizame onderhandelingen inzet met de CDU-oppositie betreffende een "gemeenschappelijke verklaring" over de West-Duitse buitenlandse politiek, voorwaarde van de CDU voor een bekrachtiging van de verdragen

8.5 - 14.5.72

- Na afloop van de Nationale Veiligheidsraad te Washington, waarvoor staats-secrataris Rogers zijn bezoek aan West-Europa moest onderbreken, kondigt Nixon de totale blokkade af van N.-Vietnam. De reactie van Sovjet-Unie is gematigd maar vastberaden en benadrukt de solidariteit met het Vietnamese volk.
- In Turkije treedt M. ISMET INONU af als president van de Republieken - Volkspartij welke hij sedert 1923 leidde. Zijn ontslag is een overwinning van de linkervleugel (sociaal-demokratische stekking-) georganiseerd en aangevoerd door M. Bulent Ecevit welke INONU opvolgt.
- De uitslag van de wetgevende verkiezingen in Italië wijst op een grote stabiliteit van het Italiaanse kiezerskorps. De grootste verschuivingen gebeuren in de kleinste partijen. De neo-fascisten (MSI) boeken de grootste winst ten nadele van de liberalen. De kristen-demokratie handhaaft zich, terwijl de K.P. verdere vooruitgang maakt.
- De kaping van een Boeing van Sabena door vier Palestijnen, waarbij de vrijlating van in Israël gevangen Fedayn wordt geëist, eindigt te Tel-Aviv met de dood van twee van de kapers tijdens een interventie van de Israëliëse strijdkrachten waarbij misbruik wordt gemaakt van de diensten van het internationaal Rode Kruis.
- Om het hoofd te bieden aan de stijgende beroering in intellectuele middens besluit de Griekse regering tot de wederinvoering van de administratieve deportatie.
- Sociale beroering in Kanada waar de provincie Quebec verlamd wordt door arbeidersstakingen en betogingen na de gevangenzetting van de leiders van de drie voornaamste vakbonden.
- In het raam van de toenadering tussen de Iraakse Baaspartij en de KP treden twee kommunistische leiders in de Iraakse regering.

15.5 - 21.5.72

- Bij een aanslag gedurende een verkiezingsbijeenkomst in Maryland wordt de racistische gouverneur van Alabama Wallace zwaar gewond.
- De Iraakse regering richt een ultimatum tot verhoging van de petroleumproductie aan de westerse oliemaatschappijen in Irak (voorn. de Iracq Petroleum Company), in verband met de belangrijke daling van hun oliewinning de eerste 3 maanden van het jaar. Bij in gebreke blijven dreigt Irak een deel van de oliebronnen te nationaliseren.
- Bekrachtiging door de W.-Duitse Bundestag van de akkoorden van Moskou en Warschau, waarbij de CDU zich onthoudt van stemming onder druk van Strauss en Schroeder en tegen de wil in van partijvoorzitter Barzel, voorstander van een goedkeuring na moeizame onderhandelingen met Brandt.
- Egypte vraagt de VS hun missie te Kairo tot de helft te herleiden en besluit tot dezelfde maatregel over de Egyptische missie in Washington. Deze beslissing bevestigt de mislukking van de Amerikaanse bemiddelingspoging voor een heropening van het Suez-kanaal.
- Bij betogingen van stakende studenten en arbeiders in de hoofdstad Tananarive op Madagascar vallen tientallen doden. De beweging tegen het neo-kolonialistische en persoonlijk bewind van president Tsiranana breidt zich uit tot andere steden en leidt tot de ontbinding van de regering door de president en de toekenning van volmachten aan generaal Ramanantsoa belast met de vorming van een nieuwe regering.
- Het ontslag van M. Tiranana wordt geëist door de betogers.
- Beëindiging van de UNCTAD-3 te Saigon met geringe resultaten, vooral wegens de egoïstische houding van de geïndustrialiseerde kapitalistische landen

ANGELA DAVIS KOMITEE

Zondagavond 5 juni, Europese tijd, liep het bericht binnen dat Angela Davis vrijgesproken werd. Na haar vrijlating gaf zij een perskonferentie waarop zij o.a. verklaarde dat haar mening over het Amerikaanse rechtstelsel niet gewijzigd is. Nadruk werd eveneens gelegd op het feit dat de uitspraak nooit zo zou geweest zijn indien niet duizenden personen binnen en buiten de V.S. de zaak van Angela Davis hadden gesteund. Angela Davis drukte er nogmaals op dat de actie ondernomen voor haar ook moet voortgaan om de andere politieke gevangenen te steunen.

Het is inderdaad noodzakelijk er op te wijzen dat de taak van het Komitee NIET ten einde mag en kan zijn na de uitspraak van de rechtbank. De strijd van Angela is de strijd van alle politieke gevangenen in de Verenigde Staten. Wij steunen HEN door HAAR. Wij steunen HAAR door HEN. Onze aksie mag dus niet stopgezet worden NU. Actueel trachten wij op de meest efficiënte wijze plaatselijke komitees uit te bouwen, tijdens het ter perse zijn van dit nummer gaat een vergadering door van het komitee waarover deze e.a. problemen zal gediskussieerd worden.

Mogen wij U vragen Uw opmerkingen, vragen en dgl. meer te sturen naar

Paula Burghgraeve
Hundelgemsesteenweg
9002 Ledeberg.

Zij stelt U dan wel in verbinding met mensen die wonen in Uw streek.

7. LEE OTIS JOHNSON

Deze voormalige secretaris van het SNCC (coördinatie-comité van studenten voor niet-geweldige actie) zit een veroordeeling tot dertig jaar gevangenisstraf uit in Houston, Texas, op beschuldiging van het bezit en de verkoop van marihuana - beweerd wordt voor één sigaret.

In maart 1968 kreeg een Neger-politieman opdracht om te infiltreren in de afdeling in Houston van het SNCC, waar Lee Otis Johnson de belangrijkste organisator was. Enkele weken later werd hij aangeklaagd op grondslag van marihuana-beschuldiging, twee dagen nadat hij scherpe kritiek had uitgeoefend op de burgemeester en de politiecommissaris op een bijeenkomst waar Martin Luther King werd herdacht. De politie beweerde, dat hij de binnengesmolde agent een sigaret gegeven had. Toen een jury, die geheel uit blanken bestond, hem veroordeelde en het ongelooftelijke vonnis van dertig jaar gevangenisstraf werd uitgesproken, oordeelde de officier van justitie, dat "men in alle redelijkheid kon zeggen, dat Lee Otis Johnson minder gekregen had dan hij verdiende."

8. HET NEGER-BEVRIJDINGSFRONT VAN ALABAMA

Op 1 september 1970 deden 23 man van een door een sheriff bijeengebracht overvalcommando een aanval op een woning waar vijf leden van het Neger-bevrijdingsfront op bezoek waren. Zonder een enkele waarschuwing werd het huis met kogels doorzeefd. Zelfs volgens de getuigenissen van de politie was er geen directe aanleiding hiertoe geweest; er was uit de woning geen schot gelost. De aanwezigen, waaronder twee gewonden en een zwangere vrouw, werden gedwongen op hun buik uit het huis te kruipen.

Wayland Bryant, Ronald Williams en Harold Robertson werden aangeklaagd wegens manslag met de bedoeling om te doden. Alle drie werden zij 16 dagen vastgehouden in één cel van 1 bij 3 meter, met slechts één brits en geen dekens. Tijdens deze dagen kregen zij halve voedselrantsoenen en mochten zij niemands contact opnemen, zelfs niet met hun advocaat...(...). Het Neger-bevrijdingsfront van Alabama was reeds eerder het doelwit geweest van voortdurende politie-aanvallen en broeder Bryant en broeder Williams waren in de kranten in Birmingham genoemd als plaatselijke leiders van de Zwarte Panterpartij. Als ze veroordeeld worden, kan hun een straf gegeven worden van 20 jaar; hun enige misdaad zal dan zijn, dat ze zich op energieke wijze hebben ingespannen om een revolutionaire massabeweging op te bouwen onder de slachtoffers van armoede en rascisme.

9. WALTER COLLINS

Walter Collins is een negerleider die optreedt voor het Southern Conference Educational Fund (SCEF - organisatie voor volksoontwikkeling), dat zijn hoofdbureau heeft in Louisville, Kentucky. Hij treedt ook actief op tegen de oorlog en begon met het organiseren van een oppositie tegen de oorlog in Vietnam in 1966 in de Negergemeenschap van New Orleans. Volgens een beproefde gewoonte, die ontstond in het midden van de jaren zestig, werd broeder Collins door de recruteringscommissie overgebracht van groep 2-S (uitstel van dienst wegens studie) naar groep 1-A (kan op elk gewenst ogenblik in dienst worden geroepen) en dit als gevolg van zijn politieke activiteit. Hij trad tegen deze beslissing van de rev Hij trad tegen deze beslissing van de recruteringscommissie op tot aan het Opperste Gerechtshof toe en verdedigde zich door er op te wijzen dat de beslissing in strijd met de bepalingen van de wet was genomen. De recruteringscommissie bestond alleen uit blanken; de voorzitter van de commissie woonde niet in het gevestigde gebied (zoals de wet verlangt), ook vier van de vijf leden hadden er hun woonplaats niet, en de ambtenaar bij de commissie had hem gezegd dat het geen enkele zin had te trachten gewetensbezwaren naar voren te brengen en deze erkend te krijgen. (...) Het Opperste Gerechtshof weigerde het over hem uitgesproken vonnis te herzien en keurde aldus debbeslissing van de recruteringscommissie (vijf jaar gevangenisstraf en 5.000 dollar boete) goed. (...) Er is een groeiend verzet tegen dit vonnis, dat het belangrijkste voorbeeld is van de bijzondere behandeling dit ten aanzien van de Negeren en vooral van Neger-activisten, om ze naar de frontlinies in Vietnam of naar de gevangenis te sturen. Broeder Collins wordt als voorbeeld voor anderen gebruikt.

10. CONNIE TUCKER

Vaak worden aanklachten i.v.m. drugs gebruikt om politieke activisten vals te beschuldigen, tot zwijgen te brengen en hen van de gemeenschap te isoleren. Zowel Martin Sostee als Lee Otis Johnson zit een langdurige gevangenisstraf uit,

na te zijn veroordeeld op valse drugbeschuldigingen. Connie Tucker, een 20-jarige functionaris in de Negergemeenschappen van Florida, is tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens het bezit van marihuana. Twee blanke beklaagden, die terecht stonden op dezelfde aanklacht, kregen voorwaardelijke straffen. Connie Tucker, die voorzitter is van de JOMO - de junta van militante organisaties - is sinds 1969 met haar organisatie in Florida begon, herhaaldelijk het doelwit geweest van politieprovocaties. Kort voor haar arrestatie schepde de rechercheur, die de marihuana-overval in scène zette, er in het bijzijn van twee van haar vrienden over op, dat hij ervoor zou zorgen, dat zuster Tucker naar de gevangenis verdween.

11. NORMA GIST

(...) Norma Gist vervulde een leidende rol in de beweging tegen de opheffing van de school in het Idabelle-district, dat overwegend door Negers bewoond wordt. Hier zou Hierdoor zouden de kinderen naar een school in een ander district moeten gaan. Het was een onvermijdelijk gevolg van haar strijdbare optreden, dat de blanke schoolautoriteiten zuster Gist de oorlog verklaarden.

Toen haar zevenjarig kind in de herfst van 1970 herhaaldelijk geslagen werd door het hoofd van de school, was het duidelijk dat dit een poging was zich te wreken op zuster Gist. Ze was in het bijzonder verontrust over deze ranselpartijen, omdat haar zoon hernia had en ook verder zwak was. Zij verzocht het schoolhoofd herhaaldelijk op te houden met het tuchtigen van haar zoon, maar haar verzoeken haalden niets uit.

Toen zij hoorde, dat haar zoon weer eens geslagen was en dat heel erg was geweest, ging zij opnieuw naar het schoolhoofd. Deze schold haar uit en bedreigde haar. Zuster Gist, die geheel overspannen was en wanhopig poogde zichzelf en haar kind te beschermen, trok haar revolver en schoot de man in de arm. Onmiddellijk daarna meldde ze zichzelf bij de politie.

Nadat ze zonder borgtocht en zonder contact met een advocaat dertig dagen lang in het huis van bewaring opgesloten was geweest, werd ze berecht en veroordeeld wegens poging tot moord, ook al was het schoolhoofd slechts licht gewond.

12. MARTIN SOSTRE

Een paar jaar geleden opende Martin Sostre, een Puerto-ricaanse Neger, een Afro-Aziatische boekhandel in een Negerbuurt in Buffalo, New-York. Hij had in een staalfabriek gewerkt om geld bijeen te krijgen voor de boekwinkel, die ook als gemeenschapscentrum dienst zou doen. Toen meer en meer mensen naar dit centrum kwamen en de regelmatig georganiseerde ontwikkelingsavonden bezochten gingen de FBI en de plaatselijke politie de winkel in het oog houden en begonnen zij Sostre en diens vrienden lastig te maken.

(...) Op 14 juli 1967 deed de politie een inval in de winkel en broeder Sostre, werd, tezamen met een medewerkster, Geraldine Robinson, gearresteerd. Broeder Sostre werd beschuldigd van straatschenderij, brandstichting, het bezit van verdovende middelen en gewelddadig verzet. Pas in maart van het jaar 1968 kwam zijn zaak voor. Hij had toen reeds acht maanden doorgebracht in het huis van bewaring omdat de door de rechtbank gestelde borgtocht schandalig hoog was. Tijdens zijn opsluiting hadden de leidende figuren van de politie en de nieuwsmedia in Buffalo herhaaldelijk verklaard dat hij schuldig was, en een rassistische hysterie verwekt onder de blanke burgers van Buffalo. Het proces tegen broeder Sostre duurde drie dagen. Ofschoon overduidelijk onschuldig aan de drug-beschuldigingen werd hij toch

veroordeeld wegens het in bezit hebben en verhandelen van verdovende middelen. Het vonnis luidde 30 tot 41 jaar gevangenisstraf.

De jury bestond alleen uit blanken.

13. LUIS TALAMANTEZ

In de gevangenis, onder de omstandigheden van de opsluiting, zijn de relaties tussen de gevangenen vaak zeer gespannen. Daarom zijn onenigheden en vechtpartijen natuurlijk een gebruikelijk verschijnsel. (...) Door de gevangenisautoriteiten worden ze algemeen aanvaard als behorend tot de routine, evenals de kleine straffen die hiervoor gegeven worden. (...) Luis Talamantez, een gevangene in San Quentin, sinds 1965 was in zo'n handgemeen betrokken, maar toch kreeg hij er geen geringe straf voor. Hem staat de gaskamer of levenslange gevangenisstraf te wachten als een mogelijk resultaat van het proces dat tegen hem gespannen is wegens mishandeling. Zoals vele andere gevangenen heeft Talamantez pas politieke inzicht verworven en zijn opvattingen het eerst geformuleerd, toen hij in de gevangenis zat (...)

14. LOS SIETE DE LA RAZA

(...) Op 1 mei 1969 was Mario Martinez van plan om drie met drie broeders, Jose Rios, Bebe Mendez en Gary Lescallet naar het College van San Mateo te gaan om zich daar als student te laten inschrijven. Tezamen met Gio Lopez werden ze door twee in burger geklede politiemannen aangehouden, die zeiden dat ze bezig waren met een onderzoek naar een inbraak. Iedere inwoner van de sloppen weet dat hij altijd verdacht genoeg is om aan een politie-onderzoek onderworpen te worden. Er ontstond een handgemeen. Toen het afgelopen was, was een smeris gedood, een ander gewond. Beiden geraakt met kogels uit de revolver van de gewonde agent, en de vijf broeders hadden het terrein verlaten. Ze werden vervolgens aangeklaagd wegens moord, mishandeling en inbraak, samen met twee broeders - Nelson, Rodriguez en Tony Martinez - die er zelfs niet bij geweest waren. Uiteindelijk hebben allen, behalve Gio Lopez die op het ogenblik in Cuba is, zich overgegeven aan de politie.

(...) Na hun arrestatie werd er een massa campagne ontketend om hen vrij te krijgen. Door het gehele Missidistrict vertoonden de "Bevrijd de Los Siete"-plakaten de gevoelens van de bevolking. Tijdens het proces, dat van juni tot november 1970 duurde, werd onthuld dat de gewonde agent in feite zelf de trekker had overgehaald. Toch moet hun vrijspraak worden toegeschreven aan de intensieve massacampagne, die er rond deze zaak is gevoerd.

Broeder Tony Martinez en broeder Rodriguez werden vrijgesproken van alle beschuldigingen, maar de jury weifelde ten aanzien van de aanklacht wegens inbraak tegen de overblijvende vier, de openbare aanklager was zo kwaad over zijn nederlaag, dat hij onmiddellijk aanklachten tegen alle broeders indiende wegens gewapende roof en autodiefstal, in verband met een voorval dat plaats had toen zijnaankankelijk op de vlucht waren geslagen (zij waren er zeker van dat zij geen eerlijk proces zouden krijgen).

De broeders Lescallet en Menezes werden gearresteerd in april 1971, voor een andere gewapende overval. De verblijfplaats van de andere vier is onbekend. Ze verschenen niet op het verhoor naar aanleiding van de eerste aanklacht wegens roof.

Hun verdedigingscomité, ook Los Siete de la Raza genoemd, gaat voort met de strijd voor de vrijheid van de twee gevangenen broeders. Daarnaast heeft het comité een kliniek voor kosteloze medische hulp opgericht en een organisatie voor juridische hulp die optreedt rondom de talrijke gevallen van Chicano's (Amerikaanse Mexicanen -) die onschuldig in huizen van bewaring en gevangnissen worden gestopt.

BINNENLAND

PARLEMENT

INTERPELLATIE OVER VIETNAM.

Naar aanleiding van de beslissing van President Nixon mijnen te droppen in de havens van Noord-Vietnam, interpellereerde Volksvertegenwoordiger Marc Drumaux, dhr. Harmel, Minister van Buitenlandse Zaken.

Spreker herinnerde aan het feit dat de openbare opinie van ons land - getuige hiervan de brede gamma van manifestaties waaraan organisaties van de meest verschillende strekking deelnemen, - steeds meer de politiek van de Verenigde Staten in Indochina veroordeelt

Hij vroeg eveneens de Minister welke maatregelen hij dacht te nemen om de V.S. duidelijk de afkeuring van ons volk bekend te maken tenoverstaan van haar "escalatiepolitiek" in Vietnam en deze uit te nodigen op een ernstige wijze de onderhandelingen te Parijs te hervatten.

Minister Remacle las als antwoord een tekst voor van Minister Harmel. Eens te meer wordt hierin de waarheid geweld aan gedaan. Harmel zegde hierin al zijn hoop gesteld te hebben in de jongste voorstellen van Mevr. Thi Binh en President Nixon maar zweeg over het feit dat de V.S. systematisch de Konferentie te Parijs saboteert.

Harmel wil geen verwijt richten aan de V.S. die haar moorddadige bombardementen uitbreidt maar wel aan Noord-Vietnam en de Nationale Bevrijdingsbeweging voor hun verzet en het aan gang zijnde offensief.

De laatste beslissingen van Nixon, met al de gevolgen vandien, worden dan ook door Harmel goedgekeurd, dit in tegenstelling met de zienswijze van de voorzitter van de senaat, P. Struye die in "Libre Belgique" schreef dat deze een "schenking zijn van de menselijke rechten".

Hoelang zullen de Kristen Demokratische en Socialistische Ministers zich nog laten binden door dergelijke verklaringen en zich zo onrechtstreeks medeplichtig

maken aan de Amerikaanse politiek in Vietnam.

OPNAME VAN DE D.D.R. in de W.G.O.

Senator Calewaert stelde aan Minister Harmel enkele pertinente vragen in verband met de opname van de D.D.R. in de Wereldgezondheidsorganisatie.

Spreker wees op de buitengewone plaats die de D.D.R. vandaag reeds inneemt op medisch wetenschappelijk vlak en vestigde er de aandacht op dan een duizendtal dokters en talrijke organisaties in ons land een petitie ondertekenden voor de opname van de DDR.

Minister Harmel beperkte zich te verklaren dat het wenselijk is dat alle Staten betrokken worden bij de W.G.O. Dit gezegd zijnde verklaarde hij dan dat deze organisatie echter niet de gepaste plaats is om over een toetreding een oordeel te vellen (!)

Dergelijke besprekingen moeten dus, volgens Harmel, eerst in de Algemene Vergadering van de O.V.N en in de Veiligheidsraad gevoerd worden.

België zal dus de gemeenschappelijke gedragslijn die haar Westerse partners samen gekozen hebben niet wijzigen en tegen de opname stemmen.

Volgens Harmel is dit geen weigering maar een verdaging van de opname van de D.D.R.

Het feit dat Harmel bekend dat in de W.G.O. een eenvoudige meerderheid voldoende is voor de opname van een nieuw lid is echter wel het bewijs dat deze het recht heeft rechtstreeks over een nieuwe opname te oordelen. Bovendien zou aan Harmel kunnen gevraagd worden hoe het komt dat de Duitse Bondsrepubliek, eveneens lid van de Verenigde Naties, wel lid is van de Wereldgezondheidsorganisatie.

Besluit : ondanks de enorme wijzigingen in de Internationale verhoudingen die wij in de laatste maanden vaststellen blijft onze regering - en haar Minister van Buitenlandse Zaken - zich vastklampen aan de koude oorlogpolitiek.

BELGIE EN DE BEVRIJDINGSBEWEGINGEN.

Volksvertegenwoordiger Mangelschots stelde een schriftelijke vraag aan Minister Harmel waarin hij de aandacht vestigde op het feit dat sommige landen - ondanks de veroordeling door de O.V.N. en de uitgesproken sankties - hun koloniaal regime blijven in stand houden.

Dhr. Mangelschots verwijzend naar de inspanningen van de organisaties die

in het kader van 11.11.11. geld inzamelen voor de Bevrijdingsbewegingen - en naar landen als Zweden en Denemarken die officieel steun toekennen - vroeg aan de Minister of "België niet kan voorzien in de hulpverlening onder een of andere vorm aan de Afrikaanse bevrijdingsbewegingen."

Na verklaard te hebben dat ons land aan de zijde staat van de volkeren die zich wensen te bevrijden van het koloniaal juk en dat hij de landen veroordeelt die het koloniaal regime en rassendiskriminatie in stand houdt, toont Mr. Harmel zich wat meer gereserveerd. "Ons land keurt het gebruik van geweld af als middel om het probleem van de dekolonisatie of van de apartheid op te lossen. Het verleende derhalve geen steun aan Afrikaanse bevrijdingsbewegingen die in een gewapende strijd gewikkeld zijn."

Harmel blijkt hier geen graten te vinden in het geweld die vanwege de koloniale machten gebruikt wordt. De man schijnt ook niet te weten - of wil het niet weten - dat jammer genoeg de meeste volkeren van de derde wereld met de wapens bevrijding hebben moeten afdwingen omdat de Westerse wereld te laks was (omdat er belangen mee gemoeid waren) een einde te stellen aan haar koloniale politiek. Misschien is het goed er eveneens aan te herinneren dat een tweetal jaren terug zelfs de Paus de leiders van drie Afrikaanse Bevrijdingsbewegingen heeft ontvangen en zodoende het bestaan en de aktie van deze organisaties goedgekeurd.

Enkele dagen later (20 juli) werd door Volksvertegenwoordiger Mangelschots een andere vraag gesteld. Verwijzende naar de stopzetting van de subsidies aan de uitvoer naar Portugese Kolonies na de succesvolle campagne in Nederland tegen de Angolese koffie vroeg hij de Minister welke verbodsbepalingen op te leggen ofwel om aan de uitvoer van deze kolonie een einde te stellen ofwel, zo dit mogelijk is, de import door verhoogde invoertarieven te belemmeren.

Minister Harmel bleef tot heden het antwoord schuldig.

Het weekblad "Links" schrijft terecht dat de uitlatingen van Harmel niet alleen hemzelf maar de ganse regering, inkluis de socialisten, binden.

Met reden wordt de aandacht gevestigd dat en het BSP verkiezingsprogramma en de Algemene Raad van de BSP hier een duidelijk standpunt hadden ingenomen voor de uitsluiting van Portugal uit de NAVO en voor een effectieve hulp uit het staatsbudget - zoals dit in Zweden en Nederland het geval is - aan de nationale bevrijdingsbewegingen...

TE ZOT OM LOS TE LOPEN

In Arizona (USA) werd kort geleden een Mercedes model 1940 verkocht voor de bagatelle van 100.000 dollar. Desondanks het hoge bedrag kreeg de koper verschillende aanbiedingen. De reden: de naam van de vroegere eigenaar was een zekere Adolf Hitler...

Prof. G. Schmith is een Amerikaanse socioloog. Een heel bijzondere dan want hij heeft een mini-arband-uitzender uitgevonden. De man heeft nu voorgesteld deze aan te brengen aan alle gevangenen die vrij komen. De uitzender, waarmee de politie in verbinding zou staan, zou een alarmsignaal doorgeven wanneer zijn "eigenaar" er zich zou willen van ontdoen of deze de hem toegewezen "zone" zou verlaten...

Met de ratificatie van Oost verdragen is Rainer Barzel meermalen in het nieuws gekomen. Waarover niet gesproken werd is het feit dat Barzel, toen hij adjunct-voorzitter van de commissie voor de landverdediging van de Bundestag was, bij een bestelling voor de Bundeswehr van de firma Henschel 10.000 mark zou ontvangen hebben van een uitgedeeld bedrag van 60.000 mark. Voor een "expertise" die hij nooit uitgevoerd heeft...

De Daily Telegraph van Londen maakt bekend dat M. Whitelaw, de Britse Pro-Consul in Ierland, gezien het gevaar van zijn opdracht, de eerste minister is die uitzonderlijke vervoermogelijkheid ter beschikking krijgt. Voor de verplaatsing van zijn residentie naar zijn burelen staat namelijk een helikopter ter zijner beschikking en voor zijn reizen naar Londen een speciaal vliegtuig...

Een beroepsmilitair wonende te De Panne maar verbonden aan het Kamp van Lombardsyde werd enkele tijd geleden te legrafisch op de hoogte gebracht dat hij naar het militair depot van Berlare overgeplaatst was. Sameyn, want zo noemt zich de man, was als bij toeval lid van het Komitee tegen de Duinenverkeveling te

De Panne, hij werd als dusdanig kort voordien door de politie ondervraagd. Personaliteiten hierover gepolst wisten te zeggen dat tussen deze zaken geen verband kon worden gelegd...

Het is niet erg mooi wat allemaal verteld wordt op het Proces Allard voor de Korrektionele rechtbank te Brussel. Zo vertellen getuigen dat de Prins, wanneer hij zich per auto verplaatste, achteraan ging zitten met zijn vriendin, een doosje chocolaatjes en een fles whisky... Mevr. Damoiseau, ontving van de Prins in drie schenkingen een globaal bedrag van 119 miljoen. Een peulschilletje dus.

Intussen betalen wij, jan en alleman, ieder jaar aan Prins Karel een dotatie van enkele miljoenen... Om van te kotsen!

Een getuige kwam verklaren dat hij gehoord had dat de Prins zijn vriendin aanspoorde te trouwen met een hertog of Baron op jaren... Kwestie van een adellijke titel in de macht te slepen om later Prinses te kunnen worden... Intussen zijn en blijven dit soort mensen het "kruim" uitmaken van onze maatschappij...

In alle kranten verscheen, zonder een enkele commentaar, tekstueel volgend persbericht van AFP/UPI. "Van hun kant weigerden de Amerikaanse en Zuid-Vietnamese autoriteiten de bijna tienduizend vrouwen en kinderen in Kontum te evacueren omdat zij vreesden dat de verdedigers van de stad niet langer zouden vechten wanneer zij hun vrouwen en kinderen in veiligheid wisten..."

Meer dan 60.000 van de 200.000 Newyorkse kinderen die regelmatig de school-verzuimen zwerven op straat en vermeerderen het stijgende aantal misdrijven of voeren allerlei katekwaad uit... schrijft "De Standaard".

Colombia heeft, zoals Peru, Brazilië, Venezuela en Argentinië voor haar luchtmacht Mirages gekocht. Een Colombiaans dagblad komt nu bekend te maken dat de Franse onderhandelaars de bestelling loskregen omdat zij aan hoge functionarissen steekproeven hebben beloofd... Officiële gangsterpraktijken dus...

De aanvraag van de D.D.R. voor opname in de Wereldgezondheidsorganisatie werd op dit jaar, als gevolg van de tussenkomst van de Duitse Bondsrepubliek, die door de bondgenoten van dit land - België inclusief - verworpen. In naam van de democratie en van de internationale ontspanning en samenwerking wellicht...

W. Rogers, de Amerikaanse Staatssecretaris heeft het Kongres zijn goedkeuring gevraagd voor het project van de Amerikaanse hulp aan het buitenland voor 72-73: 3,56 miljard dollar. De militaire hulp zit hier voor 2,15 miljard tussen, de economische hulp bedraagt 1.41 miljard dollar...

De Jonge Natuurvrienden stemden een resolutie betreffende de geplande milieukonferentie die te Stockholm zal plaats hebben. Met reden wordt de houding van de VS aangeklaagd die, terwijl ze praat over milieuzorg in Indochina het milieu - en de mensen - vernietigt. De natuurvrienden citeren eveneens - zonder commentaar - de niet participatie van de Oostlanden. Zou het niet eerlijk zijn geweest te citeren dat deze niet deelnemen omdat eens te meer - om politieke reden - de DDR de plaats ontzegt wordt dat haar toe komt?

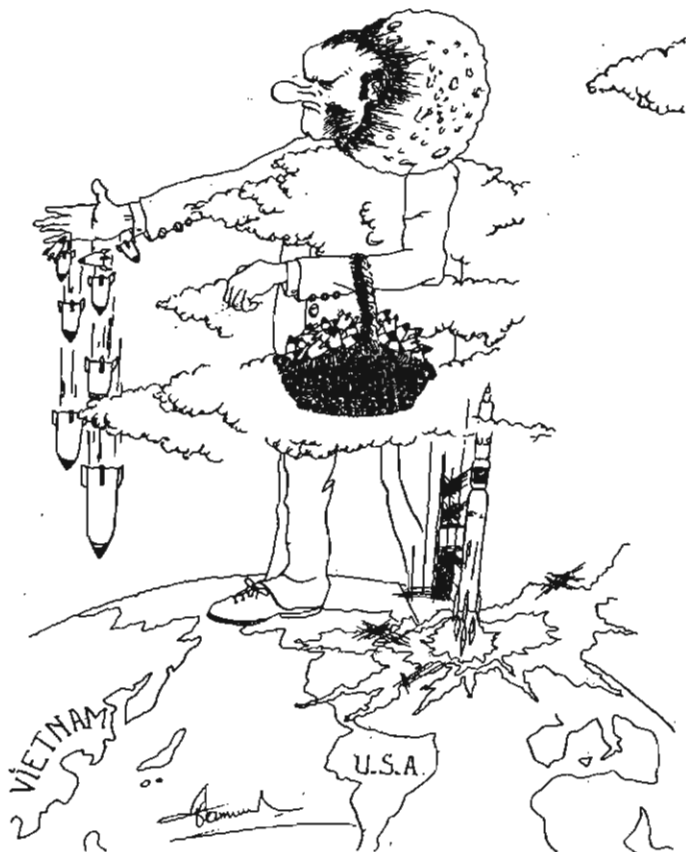
Het bestuur van het inter-gouvernementeel comité voor Europese migratie deelde in Genève mede dat verwacht wordt dat in 1972 ongeveer 10.000 Sovjetische Joden naar Israël zullen uitwijken. We lezen dit in-hele-kleine-lettertjes-in-onze-krant...

In Frankrijk, zoals bij ons, waar men het steeds over de "vrijheid" heeft is de linkse en democratische pers ook de toegang tot de kazernes ontzegt. Bij de bespreking in het Parlement voor het opschorten van dit artikel in het reglement zegde een volksvertegenwoordiger over l'Humanité: "Maar dit is geen frans dagblad..." De klassieke doodoener van altijd. Maar wat wacht men om de 5 à 6.000 lezers van dit blad de franse nationaliteit te ontnemen?

Het Amerikaanse agentschap voor ontwikkeling heeft aan Israël een gift gedaan van 50 miljoen dollar. Dit bedrag zal dienen om in de Verenigde Staten industriële en verbruiksgoederen aan te komen. We wisten niet dat Israël tot de landen van de derde wereld behoorde...

De gebeurtenissen in Madagascar hebben deze vroegere franse kolonie opnieuw in het daglicht geplaatst. Het leger van Madagascar heeft ongeveer vierduizend vijfhonderd manschappen. Onder de leiding van Generaal Bigeard heeft Frankrijk eveneens een gans legertje op het eiland. Vierduizend man a.u.b.: para's, vreemdelingenlegioenen, marine, luchtmacht enz., enz.

INDOCHINA

OVERZICHT VAN DE VIETNAMESE BESPREKINGEN TE PARIJS (20/4/72 - 17/5/72).

Van 20 tot 24 april verbleef Kissinger in Moskou, waar, naar geruchten verschenen in de internationale pers, waarschijnlijk over de Vietnamese kwestie werd gehandeld. Na de terugkeer van Kissinger uit de Russische hoofdstad waren de V.S. en de Zuid-Vietnamese delegatie bereid de Parijse vredesbesprekingen over Vietnam te hervatten. Besprekingen waarvan ze tot dan halstarrig de hervatting hadden geboycot. Met deze hernieuwde besprekingen gaven de V.S. en Saigon hun eis tot stopzetting van het offensief van het Vietnamese bevrijdingsleger prijs; de Voorlopige Revolutionaire Regering (V.R.R.) en de Democratische Republiek van Noord Vietnam (D.R.N.V.) gaven op hun beurt dan ook hun rechtmatige eis op de bombardementen boven Noord Vietnam stop te zetten.

De hervatting van de besprekingen zou tevens gepaard gaan met een vernieuwing van de geheime besprekingen waar, door de V.S. schijnbaar meer waarde wordt gehecht. Dit veronderstelde de terugkeer van Le Duc Tho naar Parijs en de komst van Kissinger.

Nog voor Le Duc Tho te Parijs arriveerde vond de 148ste zitting van de Parijse vredesbesprekingen plaats, (27 april). Bij de aanvang van de zitting wees Xuan Thuy op de kloof die bestaat tussen de woorden en de daden van de president van de V.S. en kondigde hij de spoedige aankomst aan van Le Duc Tho. Van haar kant wees mevrouw Thi Binh nogmaals op de noodzaak van een globale regeling van het konflikt op basis van het zeven punten programma.

Dhan Dam Lam, lid van de Zuid Vietnamese delegatie, eiste van de Bevrijdingsstrijders een "instelling tot werkelijk onderhandelen", en een stopzetting van het revolutionair offensief. Op de zitting zelf bracht Porter een reeks vragen naar voor :

- 1) Bent u bereid te onderhandelen over maatregelen die tot een mutuele desescalatie van dat konflikt leiden, en i.h.b., onderhandelt u over de maatregelen om een einde te stellen aan uw invasie en uw troepen in Noord-Vietnam.
- 2) Bent u bereid de militaire vraagstukken en de burgerlijke vraagstukken gescheiden te beschouwen volgens de voorstellen u eerder gedaan?
- 3) Bent u bereid de combinatie van deze formule met een globale formule te bediscussieren, zoals onze zijde u op 25 januari voorstelde?
- 4) Bent u bereid de clauses van Geneve omtrent oorlogsgevangenen aan beide zijden toe te passen?
- 5) Erkent u dat het procédé zelf van onderhandelingen afhankelijk is van mutuele concessies en dat ze verlamd is door de presentatie van uw vragen op basis van alles of niets? Bent u bereid om op een konstruktieve manier de voorstellen die wij hebben gedaan in overweging te nemen voor de regeling van het konflikt?
- 6) Wilt u discussieren over het herstel van de status quo aan 30 maart 1972 voorafgaand?
- 7) Wilt u de mutuele terugkeer bediscussieren tot de voorwaarden die de stopzetting omhelsden van de gewelddaden tegen de Democratische republiek van Vietnam in 1968?
- 8) Zou u een politieke oplossing in overweging nemen die geen omverwerping van de verkozen regering van Zuid Vietnam inhoudt en wilt u over deze vragen direkt discussieren met de regering van de republiek van Vietnam zoals deze momenteel is gevormd?

De vragen van Porter zijn gebaseerd op de legitimiteit van de VS aanwezigheid in Indochina. Deze legitimiteit werd in mei (8) 1963, eveneens door een aantal vragen door Ho Chi Minh in twijfel getrokken.

"Ik daag president Kennedy uit op de volgende vragen te antwoorden :

- Vietnam bevindt zich op een tienduizendtal mijlen van de VS, het Vietnamese volk en het Amerikaanse volk koesteren geen enkele haat tegenover elkaar, welke reden hebt u om een agressie-oorlog te ontketenen tegen Zuid Vietnam, miljarden dollars verspelend van het Amerikaanse volk om een regime te ondersteunen dat verrot en diktatoriaal is, gehaat door het Zuidvietnamese volk?

Met welk recht verplicht u duizenden en duizenden jonge Amerikanen om onschuldige Zuid-Vietnamezen te gaan vermoorden en om zelf de dood te vinden in deze onrechtvaardige en vuile oorlog?

- In 1954, als lid van het Kongres van de VS, hebt u in deze termen president Eisenhower bekritiseert :

"Geld, wapens en troepen in de Indochinese jungle werpen zonder enig perspektief van overwinning, kan een vernietigende en onnodige zaak zijn, een zelfmoordzaak... Ik geloof oprecht dat geen enkele verhoging van de Amerikaanse militaire hulp in Indochina een vijand kan verslaan die zich overal bevindt en nergens zichtbaar is, een vijand die zich kan

steunen op de sympathie, de steun en de bescherming van het volk..."

Waarom begaat president Kennedy blindelings een zelfmoorddaad waartegen senator Kennedy de anderen zo helderziend had gewaarschuwd?

- De legitieme opvatting van het Amerikaanse volk, waarvan Amerikaanse personaliteiten gewag hebben gemaakt in hun boodschap aan de president (1 maart 1963), wil de stopzetting van de Amerikaanse militaire interventie in Zuid-Vietnam en de bijeenroeping van een internationale conferentie om een pacifistische oplossing te vinden voor het Vietnamese probleem. Wenst president Kennedy wel of niet in de zin van de wetmatige opinie van het Amerikaanse volk te handelen?

President Kennedy moet goed de geschiedenis kennen. Doch de geschiedenis bewijst dat wanneer een volk, sterk door haar eenheid en haar eenheid in gedachten, vecht om haar onafhankelijkheid te veroveren en haar vrijheid (zoals de voorouders van de president deden en zoals het volk van Zuid-Vietnam doet), zij ontegensprekelijk overwint. Zodus is het zeker dat :

- Onze landgenoten uit het Zuiden zullen overwinnen.
- Zuid en Noord zullen verenigd worden onder één dak.
- Ons welgeliefd land zal de vrede terugvinden en herenigd worden.

(pp. 281/282) (Ho Chi Minh/Ecrits, 1920 - 1969)

Op 30 april kwam de heer Le Duc Tho te Parijs aan. In een verklaring eiste hij de stopzetting van de bombardementen en een uiterste datum voor de totale terugtrekking van de V.S. troepen. Dit zou dan gevolgd worden door de vrijlating van alle gevangenen, en het directe ontslag van de regering Thieu gepaard gaand met een wijziging in de gevoerde politiek van de administratie in Zuid-Vietnam. Tevens verklaart hij geen kommunistisch regime in Saigon te willen installeren, maar het land wil zien bestuurd worden door een driepartijenregering. Dit wordt als volgt bepaald : "een voorlopige koalitieregering zal worden gevormd uit drie delen : nl. personen die deel uitmaken van de V.R.R. : - personen uit de Saigonnese administratie die zich reëel uitspreken voor de vrede, de onafhankelijkheid de neutraliteit en de democratie, alsmede diegene die om politieke redenen in het buitenland moeten verblijven." ("Les Bases du règlement de la question Vietnamienne," pagina 14).

De reactie die op deze toespraak verscheen in de Internationaal Herald Tribune was wel sterk te noemen, nl. "De Vietcong heeft zich in Zuid-Vietnam gevestigd door het oversnijden van kelen en niet door het tellen van neuzen."

(2/5/72). Hier verdraaide men de waarheid in een poging om de juistheid van de socialistische ontwikkelingsplannen in twijfel te trekken. Om een ruggesteun te geven aan de juistheid van de revolutionaire verwezenlijkingen en objectieven in Noord-Vietnam (die tevens toepasbaar zijn zouden kunnen op het zuiden) halen we een stukje aan van Noam Chomsky. Dit halen we in zijn werk "At war with Asia".

"Mijn persoonlijke opvatting is dat de Vietnamezen een moderne industriële maatschappij zouden ontwikkelen indien ze niet werden gehinderd door een imperialistische interventie. Deze zou worden gekenmerkt door een grote participatie van de bevolking in de uitvoering, en een directe democratie op de lagere trappen van de organisatie. Een in hoge mate egalitaire maatschappij met uitstekende voorwaarden wat betreft de welstand en de technologische opvoeding. De graad van centralisatie van de controle zal op lange termijn ernstige problemen opwerpen, die slechts kunnen overwonnen worden door eliminering van partijleiding ten voordele van directe volkscontrole op alle

niveau's. Op dit ogenblik lijkt de leiding de problemen op een flexibele en intelligente wijze aan te pakken.

Maar de problemen die bij de creatie van een moderne, egalitaire en democratische industriële maatschappij komen kijken zijn niet klein. Ze werden nog nergens in de wereld succesvol opgelost, en het zal uitermate interessant zijn te zien hoe ze in de toekomst zullen worden benaderd.

Dit laatste natuurlijk wanneer Vietnam de mogelijkheid wordt geboden hun interne problemen in onafhankelijkheid en vrede, dat waarvoor zij momenteel strijden, op te lossen." (p. 279).

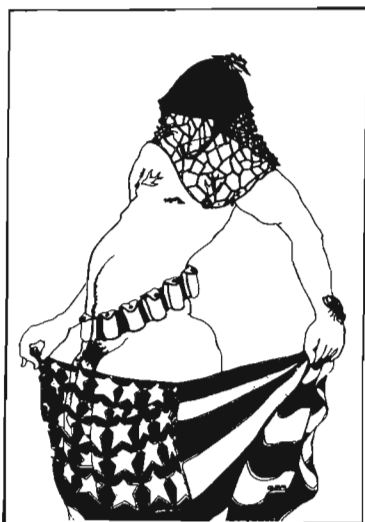
Uit het boek halen we tevens de mening van een geograficus, Keith Buchanan : "De economische resultaten van de Noord Vietnamezen zijn aanzienlijk en demonstreren aan de rest van Zuid-Oost Azië de voorwaarden waaronder reële economische vooruitgang mogelijk is. De socio-kulturele resultaten, i.h.b. wat betreft de minderheidsproblemen, waren eveneens adembenemend, en kunnen, op lange termijn, van een grote relevantie zijn voor de buurlanden in Zuid Oost Azië." (p.275).

De 149ste zitting van de Parijse vredeskongres hield een antwoord in op de "vragen van Porter". Het antwoord bestond in een herhaling van het zeven punten programma door mevrouw Thi Binh. Porter en Lam reageerden door de konferentie sine die op te schorten. Wat de VRR en Hanoi betreft, was het onmogelijk de vragen positief te beantwoorden. Ze waren totaal tegengesteld aan de plannen van de VRR en Hanoi. **HET HIELD EEN SCHEIDING IN VAN DE MILITAIRE EN POLITIEKE REGELING, HET STOPZETTEN VAN HET OFFENSIEF, HET AAN-VAARDEN VAN HET BESTAAN VAN EEN IMPLICIET AKKOORD BETREFFENDE DE STOPZETTING DER BOMBARDEMENTEN IN 1968 EN BESPREKINGEN MET THIEU.**

De vragenlijst werd door het Bevrijdingsfront en Hanoi als een sabotage-daad bestempeld vanwege de VS. Op 4 mei werden de besprekingen dus terug stopgezet. Deze mislukking hangt samen met het verloop van geheime besprekingen tussen Kissinger en L.D. Tho. Op deze zou door Kissinger het voorstel zijn naar voor gebracht een militaire stop te aanvaarden zonder beloften wat betreft de toekomst van Saigon, wat door de tegenpartij onmogelijk kon aanvaard worden.

Hierop volgde een eskalatie van de V.S. interventie in N. Vietnam. Op 8 mei werd door president Nixon een speech gehouden waarin hij de blokkade van verschillende Noord-Vietnamese havens aankondigde, mede het systematisch vernietigen van alle toevoerwegen naar Noord-Vietnam. Tevens is het de bedoeling van de aktie om druk uit te oefenen op de USSR opdat deze, op zijn beurt, Hanoi tot matiging zou aanzetten. In dit verband herinnerde Nixon aan de vooruitgang op de besprekingen die tussen de beide landen plaatsvonden.

Terwijl men wachtte op het antwoord van Bresjnev, kwam er meteen reactie van Hanoi en de VRR. Op dinsdag 9 mei verklaarde de woordvoerder van de NV delegatie dat door de VS een **ULTIMATUM** werd gesteld waarvoor het Vietnamese volk niet zal wijken. **DE DAAD VAN NIXON IS EEN ONGESTRAFTE AANSLAG OP DE ONAFHANKELIJKHEID, DE SOEVEREINITEIT en DE VEILIGHEID VAN NOORD-VIETNAM.** Nogmaals werd gewezen op het feit dat de USA sinds twintig jaar een politiek van agressie en interventie voeren, met minachting voor de akkoorden van Genève van 1954 omtrent Vietnam. Het is een uitdaging voor alle volkeren, die overtuigd zijn van de noodzaak van de vrede. **HET VIETNAMESE VOLK, SAMEN MET DE VIETNAMESE REGERING,**

IN HET KORT ...

AANHOUDINGEN IN SAIGON

De repressie in Saigon blijkt de reden te zijn waarom zo weinig openlijk verzet tot uiting komt schrijft "Le Monde".

Dit verklaart wellicht de indruk van een politiek vacuum.

"De Katholieke Beweging in dienst van de Natie" heeft op 30 april te Parijs bekendgemaakt dat de politie van Saigon een inval gedaan heeft in de lokalen van de K.A.J. en de V.K.A.J. waarbij vijftien personen aangehouden werden, onder wie M. Nguyen Viet Than, voorzitter van de Katholieke Arbeiders Jeugd.

Op 7 mei werd M. Than Tuan Nham, lid van de "Katholieke Beweging voor de Vrede" aangehouden.

Uit dezelfde bron wordt vernomen dat Mgr. Nguyen Kim Dien, Aartsbisschop van Hué, van wie de zone Quang Tri afhangt, aan zijn priesters gevraagd heeft - wat er ook gebeurt - hun parochies niet te verlaten. Tot heden heeft hij aan de druk weerstaan om op zijn beslissing terug te komen. De Amerikanen trachten vanwege het Vaticaan een tussenkomst te bekomen bij de Apostolische Nuntius Mgr. Lemaitre (een Belg) om de Aartsbisschop van Hué op zijn beslissing te laten terugkomen.

Aan de vergissingen van 1954 herinnerend schrijft de Beweging van Katholieke Vietnamezen :

"Men hoopt dat het Vaticaan en de Kerk van het Zuiden niet een tweede maal in dezelfde vergissingen zal vallen. Dit zou betekenen dat men deze maal van de Katholieken van Vietnam vaderlandslozen zou maken en op zo'n wijze een der oudste en toegewijde Kerken zou vernietigen."

Is het niet opvallend dat dit bericht in "Le Monde" verscheen van 18 mei jl. tot heden in geen enkele krant bij ons geciteerd werd? Objektiviteit!

STELLEN ONVERANDERLIJK DE WEG VAN DE ONDERHANDELINGEN VOOR ALS VREDESVOLLE OPLOSSING VOOR HET VIËTNAMEES PROBLEEM.

De VRR verklaart dat het de bedoeling is van de VS het Viëtnamese volk te beledigen en te doen kapituleren.

Hij ageert als een internationale gendarm, die zich niets aantrekt van internationale normen, van internationale konventies en morele principes. Geweld zal niet succesrijk zijn om het Viëtnamese volk te onderwerpen, het zal de VS slechts naar grotere nederlagen leiden.

Woensdagmorgen 10 mei vertrok Xuan Thuy, hoofd van de NV delegatie, naar Hanoi, om er rapport uit te brengen over de nieuwe situatie. Hij bevestigde dat Kissinger in zijn laatste onderhoud met L.D. Tho geen enkel nieuwelement naar voor bracht.

De Heer L.D. Tho blijft in Frankrijk. Beide verantwoordelijken hebben verklaard dat het noodzakelijk is om tot een genegociëerde oplossing te komen, konform aan het programma van de VRR.

Een lid van de ZV delegatie is eveneens naar Viëtnam terug, zonder echter het doel van deze "privé reis" te verklaren. Intussen (11 mei) kwam er EEN REAKTIE LOS IN MOSKOU OMTRENT DE SPEECH VAN NIXON OP 8 MEI GEHOUDEN. De reactie wordt als gematigd bestempeld, om de komende besprekingen van Nixon en Bresjnev niet in het gedrang te brengen. Tevens werd slechts één onderhandeling opgeschort, nl. te Washington omtrent de handelscheepvaart, alle andere gingen normaal door. Kort nadien werd voornoemde bespreking hervat.

DE USSR EISEN "ENERGIEK" DE OPHEFFING VAN DE BLOKKADE. DE AMERIKAANSE BESLISSING IS "GEVULD MET BELANGRIJKE KONSEKWENTIES VOOR DE VREDE EN DE INTERNATIONALE VEILIGHEID". DE VS ZULLEN "DE VOLLEDIGE VERANTWOORDELIJHEID DRAGEN VOOR DE MOGELIJKE GEVOLGEN VAN DEZE ONWETTELIJKE DAAD".

Op vrijdag 12 mei werd door L.D. Tho een perskonferentie gehouden. Belangrijk hierin is dat hij bereid is tot een hervatting van de privé-besprekingen, wanneer de VS onvoorwaardelijk de plenaire vergaderingen hervatten. Beide aspecten van de discussies zijn "indispensables et obligatoire liés". Verder wees hij erop dat zijn aanwezigheid reeds een teken van zijn goede wil was. Nixon heeft reeds vele malen vredesmogelijkheden laten varen, onder andere toen Hanoi zijn negen en de VRR zijn zevenpunten voorstel deed. Nixon moet geen voorwaarden stellen, hij moet zich slechts aan zijn afspraken houden. In de spreekbeurt van Nixon werden nogmaals de militaire en politieke vraagstukken van elkaar gescheiden, waardoor geen oplossing mogelijk is. De houding door de Britten ingenomen werd waardeeloos geacht en als bedrieglijk opzet bestempeld.

Op 16 mei verscheen een verklaring van de Zuid-Viëtnamese vertegenwoordiging, waarin Hanoi werd gehekeld. Deze laatste werd er van beschuldigd niet ernstig te zijn en geen juiste en korrekte oplossing te beogen. M.a.w. de "Kommunisten" vallen, door hun kritiek op president Thieu, het "demokratisch" regime van het zuiden, en dus ook van de Zuid-Viëtnamese bevolking aan. Hanoi wil een administratie installeren die beantwoordt aan de eisen van Noord-Viëtnam en niet aan deze van de ZV bevolking.

Op 17 mei verklaarden Hanoi en de VRR dat zij aan de tegenpartij vroegen een bijeenkomst voor donderdag 18 mei te organiseren. Dit werd door deze laatste geweigerd.

MIDDEN - OOSTEN

DE ARABISCHE WERELD EN DE PETROLEUM

De economische ontwikkeling van onze wereld gedurende de laatste 25 jaar heeft niet veel voordelen gebracht aan de arme landen, ook al hebben die belangrijke rijkdommen. Een schoolvoorbeeld hiervan is het geval van de Arabische wereld, waarvan de economie maar blijft stagneren, niettegenstaande ze de bijna monopoliepositie bekleden als leveranciers van petroleum, een van de grondslagen van de economische ontwikkeling in het westen.

Eerst een paar cijfers. Le Monde van 30 mei publiceert de volgende statistiek :

petroleumproductie in de	1960	1970
wereld	1,051 miljard ton	2,334 milj. t.
waarvan :		
Nabije Oosten	25,2 t.h.	30,5 t.h.
Afrika	0,9 t.h.	11,7 t.h.
samen	26,1 t.h.	42,2 t.h.
of	275 miljoen ton	948 milj. t.
Noord-Amerika	35,5 t.h.	25,9 t.h.
Latijns-Amerika	18,4 t.h.	11,4 t.h.
samen	53,9 t.h.	37,3 t.h.
USSR	16 t.h.	16,8 t.h.
Anderen	4 t.h.	3,7 t.h.

Het overgrote deel van de Afrikaanse petroleum komt uit Lybië en Algerië, en het enige niet-Arabische land in Afrika dat petroleum produceert is Nigeria (men herinnert zich wel welke rol die petroleum gespeeld heeft in de treurige geschiedenis van Biafra). We stellen dus vast dat de Arabische wereld in 1960 onge-

veer een vierde van de petroleum produceerde, en in 1970 al ongeveer 40 t.h.. In absolute cijfers uitgedrukt is die produktie meer dan 3,5 maal groter geworden in de laatste 10 jaar.

Veel voordeel heeft dit echter niet gebracht aan de Arabische wereld. Wel zijn de petroleumexporterende landen er vorig jaar in geslaagd wat hogere prijzen af te dwingen van de internationale petroleumtrusts, maar de industrialisatie van eigen land is er in al die tijd praktisch niet op vooruit gegaan. De ontginning van de petroleum blijft op de oude koloniale leest geschoeid : het enige wat de producerende landen mogen leveren zijn goedkope arbeidskrachten voor het vuile werk, maar de verwerking van hun petroleum gebeurt in het rijke westen, en de machines nodig voor de ontginning worden ook vandaar ingevoerd. En dan klagen de petroleumtrusts nog steen en been als van hun superwinsten een deeltje afgeknabbeld wordt door wat hogere prijzen aan de bron of wat hogere uitvoerbelastingen en royalties.

Zoals blijkt uit de statistiek, produceren de Arabische landen ongeveer 3/4 van de uitgevoerde petroleum. Daarbij komt dat de rijke westerse landen hoe langer hoe meer afhankelijk worden van die energiebron. Maar voorlopig ziet het er niet naar uit dat deze situatie aan de Arabieren meer invloed zal geven in onze wereld. Integendeel, ze maakt het gevaar groter dat het westen op allerlei manieren zal trachten nog meer dan vroeger in te grijpen in de binnenlandse politiek van die landen om er "bevriende" feodale heersers aan de macht te houden of zo mogelijk terug aan de macht te brengen.

Openlijke kolonisatie en interventies als in de Suezkrisis van 1956 zijn misschien wel uit de mode, maar de gehele structuur van de internationale handel staat er borg voor dat de economische uitbuiting nog een heel tijdje kan doorgaan, en instellingen als de C.I.A. beschikken over heelwat middelen om de politieke ontwikkeling in de Arabische wereld in de "juiste" baan te leiden.

W. De Vliegheere.

ONZE OBJEKTIEVE PERS

Vandaag 25 mei 1972.

Twee berichten - nieuwsuitzendingen op de R.T.B. (Radio Télévision Belge) :

21 h : de journalist meldt bij de nieuwsberichten dat een vrouwelijke stem in volle Bolsjoi theater - en dit in aanwezigheid van Nixon - "vrijheid voor Vietnam" geroepen heeft. Het volk is recht gestaan. De reporter meldt : men weet niet waarom. "Als hulde voor Nixon" ? "In akkoord met de in volle zaal gelanceerde slogan ?"

Verder zegt dezelfde brave man : Nixon is aan het praten geslaan met Podgorny en bleef kalm. Hij glimlachte lichtjes.

23 h : Hetzelfde bericht wordt herhaald. De bevolking is voor deze journalist nu echter recht gestaan in teken van afkeuring tegen de uitlatingen van de jonge dame (met een sterk Russisch aksent in het Engels sprekend) en als hulde aan president Nixon. De glimlach van Nixon is hier reeds een beetje verder geëvolueerd. Nee : hij lachte niet maar nu is het Podgorny zelf die hem iets in de oren fluisterde (in het Russisch ?) waarna Nixon vriendelijk glimlachte.

Wij wachten met spanning op de nieuwsberichten van 23h45, 5 h, 6h, 7h, 8h, 8h30, 9h, 10h, 11h, 12h, 13h enz. omdat wij vermoeden dat de volgende berichten wel eens zouden kunnen evolueren in de zin van "iemand slaat op Nixon en roept vierzerik we willen Vietnam vrij, waarop de Sovjet e.a. burgers een stevige wal maken rond Nixon - in het teken van de vreedzame koëxistentie - om uiteindelijk Nixon en Podgorny te zien bulderen van het lachen om de naïviteit van het Sovjet-volk." Ondertussen mogen wij slikken en alles aanvaarden WANT ONZE PERS IS OBJEKTIEF.

DOKUMENT

CHILI

Salvador Allende

In een eerste bijdrage stond de nationalisatie van de Chileense bodemrijksdommen centraal, als het belangrijkste terrein van Allendes inspanningen om 's lands economie in socialistische richting uit te bouwen. Een tweede "front" waarop zijn regering woorden in daden heeft omgezet is de landbouwhervorming. Waar meer dan de helft van de (voor landbouw in aanmerking komende) gronden aan een 600-tal eigenaars toebehoorde, die gemiddeld een flinke 20.000 ha bezaten, was het duidelijk dat een herverdeling zich opdrong. Dit probleem stelt zich overigens in heel Latijns-Amerika, waar zelfs de verstokte conservatieven zijn gaan inzien dat landbouwhervormingen noodzakelijk zijn geworden, al is het dan ook om de verouderde uitbating van de hacienda's in hun voordeel te moderniseren. Die enorm uitgestrekte exploitaties zijn zelden nog rendabel genoeg, en zeker in Chili heeft de trek naar de steden de voorraad aan goedkope werkkrachten drastisch verkleind.

De regering Frei had reeds een wet op de landhervorming uitgevaardigd. Maar eerstens had ze er angstvallig zorg voor gedragen de landeigenaars, waarvan Frei de politieke steun nodig had, niet voor het hoofd te stoten; zodoende werd de wet nauwelijks uitgevoerd, en ten tweede lag het duidelijk in de bedoeling van de kristen-demokraten, de landbouwhervorming te gebruiken als een middel om een sterkere "middenstand" op te bouwen: een flinke groep boerenbezitters is een dam tegen sociaal-politieke verlinking van een land.

Allendes minister van landbouw, Jacques Choncol, eertijds medewerker van Frei, heeft de kristendemokratische partij precies verlaten uit protest tegen het uitblijven van een degelijke landbouwhervorming; als een van de leiders van de MIC (Movimiento de la Izquierda Cristiana, Beweging van kristelijk-links) is hij een belangrijke steun van het Volksfront, en tracht nu konsekvent de Frei-wetten toe te passen.

Ook de tandem Allende-Choncol durft echter een radikaal-demokratische hervorming van het landbouwbezit (nog?) niet aan. Wel is aan een zeer snel ritme onteigend, maar de vroegere eigenaars (afgezien van de wettelijk voorziene schadeloosstellingen) mogen een stuk behouden, dat gelijk staat aan 80 ha geïrrigeerde landbouwgrond uit de Maipo-vallei. Dit maximum past ook duidelijk in Allendes politiek, de middenklassen niet van zich af te stoten door ze te proletariseren; dreigende proletarisering is precies een van de doorslaggevende argumenten die zgn. "Centrum-mensen" naar politiek-rechts drijven.

Niet verwonderlijk is dan ook de kritiek van uiterst-links, dat Allende niet radikaal genoeg hervormt. In Zuid-Chili, waar van 70 tot 80 procent Indianen wonen (de Mapuches, in het oude Araukanië, dat tot ongeveer 1880 weerstand wist te bieden aan de blanken) die nauwelijks kunnen rondkomen op hun "minifundos", zijn de conservatieve grondbezitters politiek zeer sterk; de oppositie tegen Allende heeft er 8 op de 10 volksvertegenwoordigers. Het is dan ook in dit bij uitstek agrarisch gebied dat die uiterst-linkse kritiek heeft gepoogd zich waar te maken door landbezettingen, zonder op de regering's dekretten voor de onteigeningen te wachten. Allende, tussen twee vuren (de "bestolen" grondbezitters en de ongeduldige Mapuches, die bezwaarlijk zonder gezichtsverlies voor een zich links noemende regering konden verjaagd worden), heeft die moeilijkheden dan toch handig kunnen vangen door o.a. onteigeningen dadelijk uit te voeren, waar de wet het toestond (dus boven de fameuze 80-ha-grens); waar dit niet kon, loste de regering zo snel mogelijk de konkrete plaatselijke sociale problemen op, en gaf daarna het bezette land terug aan de kleine en middelgrote eigenaars. Uiteindelijk heeft extreem-links met zijn activiteiten onder de Mapuches voor hen dus wel een aantal resultaten afgedwongen, maar voor zichzelf weinig politieke winst weten te behalen.

Minstens zo belangrijk als de herverdeling van de grond is de uitbouw van nietwe exploitatievormen. Waar Frei beoogde

van elke boer een kleine eigenaar te maken, en als overgangssysteem voorlopige koöperatieën had opgericht, wil het Volksfront de groei van een NIEUWE klasse middelgrote eigenaars verhinderen, en de koöperatieën versterken. Waar die vroeger gevestigd waren op één voormalige hacienda (met dikwijls behoud van de gevestigde psychologische verhoudingen van meesters en dienaars, wat evident een echte vernieuwing tegelooft), tracht men nu verscheidene vroegere latifundia te groeperen : een doorbraak van de bestaande sociale verhoudingen, rationalisatie (bvb. één machinecentrum, dat beter uitgerust kan zijn), en vooral streven naar werkelijke medebestelling van alle betrokkenen : niet enkel de landbezittende boeren, maar ook de ca. 300.000 'afuerinos', landarbeiders van buiten de hoeven, voor wie het grootste probleem steeds de arbeiderszekerheid is geweest.

De koöperatieën bezitten als hoogste leidinggevend orgaan de vergadering van alle landbouwers en landarbeiders; die stelt komitees samen voor de dagelijkse regeling van zaken : controle (financies en prestaties van de leden), sociaal welzijn (woningen, gezondheid, cultuur), produktie (het opstellen v. een eigen exploitatieplan, de betrekkingen met ministerie van landbouw dat technische hulp verschaft en kredieten).

Dit systeem is nog in volle uitgroei, maar lijkt wel de kiemen in zich te dragen van een degelijke participatie. Door de grote autonomie, die Chonchol aan de produktie-eenheden wil geven, hoopt hij tevens een barrière op te kunnen richten tegen eventueel overheersen door de technokraten, overheersing die in de industrie- en mijnbouwsektoren een reëel gevaar schijnt te zijn, nog versterkt door de vriendjespolitiek van de diverse partijen van het Volksfront, die elk hun eigen mannen willen geplaatst krijgen.

De ombouw naar een democratischer landbouwexploitatie heeft echter als keerzijde een duidelijke produktievermindering ten gevolge gehad, naar sommige bronnen beweren tot 50-60 t.h. Chaotisch kan men dit moeilijk noemen, daar Chili als ontwikkelingsland toch al geen evenwichtige ekonomie bezat, en het bovendien waarschijnlijk slechts een voorbijgaande inzinking betreft, onvermijdelijk bij ingrijpende vernieuwingen, waarbij de boeren onvoldoende zijn voorbereid en ervaring missen. Deze produktiedaling heeft echter een onmiddellijke weerslag op de binnenlandse politiek, en wel door de periodieke schaarste van nu eens dit, dan weer een ander produkt (bvb. vlees). Maar dit gebrek aan vlees heeft ook andere oorzaken, en niet de geringste is de vleessmokkel op grote schaal, door rijke eigenaars bedreven naar bvb. Argentinië, en die al begon in september '70, toen Allende aan de macht kwam. Een tweede oorzaak is de gestegen vraag, door de flink omhoog gebrachte lonen, die arbeidersgezinnen in de steden voor het eerst in staat stelden vlees te kopen. De regering tracht door vleesimport aan de moeilijkheden te verhelpen, maar schaarste heeft steeds impopulariteit der regeerders ten gevolge, en blijkbaar zal Allende daar nog een tijdje last van hebben.

Een ander grond-probleem, waarvan de oplossing niet schijnt te vlotten, is de strijd tegen de spekulatie, die door Allende in zijn verkiezingspropaganda was aangekondigd. Over realisaties terzake is in de recente publikaties weinig of niets te vinden, wat laat veronderstellen dat de regering totnogtoe de grondspekulanten weinig heeft kunnen hinderen. Katten zijn er trouwens genoeg om te geselen, want de successen in de nationalisaties en de landbouwhervorming worden overschaduwd door ekonomische problemen, die Allende voor 1972 overvloedige kopzorgen geven.

Op korte termijn bekeken heeft hij enkele mooie punten weten te scoren : als men de ekonomische balans van 1971 opmaakt (*) en de gewone groei-indicatoren bekijkt, zijn sommige ervan zelfs uitermate gunstig (toename van bruto bin-

nelands produkt met 8,5 t.h. tegen 3,5 t.h. in '70, wat per hoofd van de bevolking een toename betekent van 6,2 t.h. tegen 0,7 t.h.); niet enkel werden fikse loonverhogingen toegestaan, maar hun reële koopkracht werd beschermd door strenge prijzenkontrolle en inflatiestop; sociaal gezien is belangrijk dat een herverdeling van de inkomens werd nastreefd, waardoor het aandeel van de loontrekkenden aan het sociaal produkt steeg van 42 naar 50 t.h. Dit alles had een stijging van de vraag tengevolge, en een toename van de private konsumptie met liefst 13 t.h.

Op lange termijn dreigt echter onweer. Door een ruime geldschepping (in 1971 toename van de betalingsmiddelen-in-omloop met 120 t.h. !) heeft de regering zelf de inflatie, die ze een tijdlang tegenhield, versterkt opgeroepen; beteugeling ervan is noodzakelijk, want anders zou veel van de op gang gebrachte proces van rechtvaardiger inkomensverdeling weer teniet gedaan worden.

De betalingsbalans evolueert ongunstig, vooral daar de kapitaalimport PRAKTISCH TOT STILSTAND is gekomen. De investeringsaktiviteit was in '71 erg weifelend : de private nijverheid verkeerde in onzekerheid aangaande de bedrijven die genationaliseerd zouden worden, en over de indeling van de ekonomie in 3 sektoren (genationaliseerd zouden worden, en over de indeling van de ekonomie in 3 sektoren (genationaliseerde, private en gemengde); het totaal van de nieuwe bruto-investeringen daalde dan ook met 7,7 t.h. Een aantal zakenmensen die het land verlieten namen bovendien nog kapitaal mee .

De koperproduktie, alhoewel gestegen, leverde minder op, zoals we reeds zagen; de landbouwproduktie daalde, en toch steeg de vraag door de gestegen koopkracht van grote bevolkingslagen; dus moet er ingevoerd worden. Maar dat heeft als gevolg een deficitaire handelsbalans, een verlies aan vreemde deviezen, een verzwarend van de buitenlandse schuld.

De Chileense goudreserves zijn spektakulair gedaald. De regering heeft dan ook tijdens besprekingen in Parijs met "de klub van tien" een nieuwe regeling van de buitenlandse schulden bediskussieerd; hierbij hebben de USA een toegeving gedaan door dit probleem te scheiden van de hangende kwestie van de schadeloosstelling van de genationaliseerde kopermijnen, maar tot ernstige financiële hulp zijn zij noch het westen bereid, na de nationalisaties. Wel kreeg Chili van de Sovjet-Unie en China belangrijke leningen, maar ook de investeringsbereidheid van het oostblok is wellicht verminderd door de lering die men getrokken heeft uit de Cubaanse moeilijkheden.

Het ekonomisch reilen en zeilen van Chili heeft dus heel wat te kampen met tegenwind, waarvan verwacht wordt dat die nog zal toenemen. De weerslag daarvan op de binnenlandse politiek is moeilijk te voorzien; zeker is echter dat de gehaalde successen de minder begoede volkslagen meer met de volksfrontregering hebben verbonden, en dat er op gebied van sociale politiek en volkswelvaart degelijk werk is geleverd. Ook de werkloosheid nam af, de bouwaktiviteit nam sterk toe, en er zijn aanwijzingen dat het volksfront komende ekonomische moeilijkheden zal kunnen aanpakken met de steun in de rug van brede groepen, die weten wat ze aan de regering reeds te danken hebben. De pessimistische beoordelingen van westerse burgerlijke persorganen zijn in elk geval tot juni '72 nog niet door de geschiedenis gestaafd.

En daar kunnen wij moeilijk spijt over hebben.

C. Mathieu.

(*) De meeste gegevens werden gehaald uit nrs. van *The Economist*, *Intereconomics*, de *Nueu Zürcher Zeitung* van 30/01/72 en *Berichten van de B.D.B.H.* van 10/03/72.

CENTRUM VOOR UNO-RECHT

OVER DE APARTHEID EN HET EVOLUEREND INTERNATIONAAL RECHTSBEWUSTZIJN

De rassenpolitiek van de Zuidafrikaanse regering is in tegenstrijd met het internationale recht. Een gemakkelijk aanvaard argument tegen, alleen jammer dat het zo weinig baat zolang de statengemeenschap niet in staat is om dit recht effectief te laten naleven. De gebeurtenissen in Zuidelijk Afrika zelf bleven echter niet zonder invloed op deze opvattingen over de draagwijdte van het internationaal recht. Ons volkenrecht (of zo men wil de verplichte gedragsregels in het tussenstaats verkeer) is in vele opzichten konservatief. Het is daarbij onvoldoende beweeglijk om de evolutie in de internationale mentaliteit bij te blijven. In onze kwarteeuw van dekolonisatie en sociaal engagement komt de kwestie Zuid-Afrika ons voor als ultieme katalysator in de bewustwording dat een aantal, vroeger louter morele principes of sociale aspiraties, zoals de zelfbeschikking van oorspronkelijke volkeren, de internationale betrokkenheid bij de rechten van de mens, de opvatting van kulturele genocide als misdrijf tegen de mensheid, etc., vaste internationale rechtswaarden waren gaan uitmaken.

OBJEKTIEVEN EN TENDENSEN

Zowat 25 jaar lang reeds spreekt men in de UNO en erbuiten over de aktualisering van het volkenrecht. Hiermee beoogt men zowel de pacifikatie van het internationaal verkeer als de verwezenlijking op langere termijn van een universele samenleving die aan individu en volkeren bredere ontplooiingsmogelijkheden moet bieden. Onder de belangrijke streeftenden citeren wij :

de verruiming van de internationale verantwoordelijkheid door het uitbreiden van het domein waar kollektieve bemoeiing moet aanvaard worden (ten nadele van het zogenaamde voorbehouden bevoegdheidsdomein der staten, waarvan ook nog gesproken wordt in art. 2.7. van het Handvest), alsmede het uitwerken van universele sanctiemogelijkheden op gevaarlijk of destructief overheidsgedrag. Wat deze aspiraties aangaat wordt de bestrijding van de apartheid ook vandaag nog als een stimulans ervaren.

TECHNIEKEN OM DE RECHTSVERNIEUWING VAST TE LEGGEN.

Wordt een vooruitgang in het rechtsbewustzijn merkbaar, dan kan die allereerst geregistreerd worden in een uitbreiding (desgevallende wijziging) van het verdragsrecht (vnl. UNO-Handvest, Konventies, ...). Deze techniek maakt een vrij vlugge wijziging van het internationaal recht mogelijk, met het nadeel evenwel dat de verruiming in principe slechts geldig is tussen de bij het verdrag partij geworden staten. Vaak hechten juristen een te eenzijdig belang aan deze vorm van vooruitgang door voorop te stellen dat de eeuwenoude volkenrechtelijke beginselen blijven gelden, zolang ze niet door zoiets als een verdrag werden gewijzigd. Ook de internationale gewoonte en de algemeen erkende beginselen als bron van het internationaal publiekrecht wijzen zich onder de algemene consensus. Dit uit zich o.m. bij de interpretatie van deze historisch gegroeide beginselen of van de teksten waarin ze werden opgenomen (bijv. het beginsel van soevereiniteit en zelfbeschikking in

het Handvest). Een bijzondere waarde hebben ook teksten zonder specifiek bindende kracht zoals Deklaraties en Resoluties of ook Konventies, - maar dan tegenover staten die ze niet bijtraden - , omdat ze de opschriftstelling vormen van reeds algemeen erkende rechtsprincipes, die om politieke redenen niet op een juridisch bindende wijze konden worden geformuleerd of omdat men de erin neergeschreven regels ondertussen als verplichte internationale normen is gaan beschouwen (zoals het geval is met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens).

Als laatste element speelt de internationale praktijk : voortaan kan men op dit gebied ook aan de hand van een al dan niet eensgezinde toepassing van meerderheidsbeslissingen van kollektieve organen zoals de Algemene Vergadering, vaststellen of de internationale gewoonte daadwerkelijk werd gewijzigd.

Het belang van deze technieken moet duidelijk worden bij de hiernavolgende analyse. De apartheidspolitiek die getoetst zal worden aan het evoluerend rechtsbewustzijn, mag niet los gezien worden van de bijzondere machtsverhoudingen in het gehele zuidelijk deel van het Afrikaanse kontinent.

DE BELANGRIJKSTE PUNTEN VAN BEWUSTWORDING ZIJN :

1* De apartheidspolitiek wordt aangewreven dat hij in tegenstrijd is met de verplichtingen van Zuid-Afrika op grond van art. 56 en 55 van het Handvest betreffende o.a. de inachtneming van de rechten van de mens zonder onderscheid naar ras en bij de uitbreiding dus ook met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. In de algemene Vergadering kwam vanaf 1952 tot uiting dat steeds meer naties tegenover de ernst van de feiten verplicht waren te erkennen dat rechten van de mens niet langer een hoofdzakelijk voorbehouden nationaal domein uitmaakten, en dat de UNO er het recht had op bemoeiing. Hiermee werd in de UNO-praktijk een onmiskenbare vooruitgang gerealiseerd in de evolutie naar een universele verantwoordelijkheid voor het wereldgebeuren.

2* Staatsstructuren gebaseerd op het onderscheid tussen rassen of volken kunnen een bedreiging vormen van de internationale vrede, wat preventief optreden van de Organisatie zou rechtvaardigen (hoofdstuk VII van het Handvest). Een stelling die reeds heel vroeg (1952) naar voren was gebracht in de Algemene Vergadering en tenslotte ook gehoor vond in de Veiligheidsraad (Als vbn. : V.R. Res. 282 (1970) en Alg. Verg. Res. 2775 F (XXVI) (1971)).

Stippen wij nog aan dat in sommige gespecialiseerde organisaties bijzonder scherp werd gereageerd. De Wereldgezondheidsorganisatie bijv. ging in haar Constitutie (art. 7) de schorsing of uitstoting voorzien voor staten die geen rekening houden met de humanitaire beginselen en doelstellingen in deze Constitutie opgenomen door "bewust een politiek van raciale discriminatie toe te passen". Apartheid is tevens de enige rassenpolitiek die met name genoemd wordt in de UNO-Konventie tot uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie (1965). In de laatste Algemene Vergadering verklaarde men zich principieel akkoord met het opstellen van een Ontwerpkonventie over de uitbanning en bestraffing van de misdaad van apartheid (Alg. Verg. Res. 2786 (XXVI)).

3* Men is apartheid ook gaan omschrijven als een misdaad tegen de mensheid (vb. G.A. Res. 2184 (XXI) en 2202(XXI) van 1966). Dit is misschien vanuit juridisch standpunt wel het spektakulairste ingrijpen. Misdaden tegen de 'mensheid' behoren inderdaad op zijn minst sinds Nuremberg tot

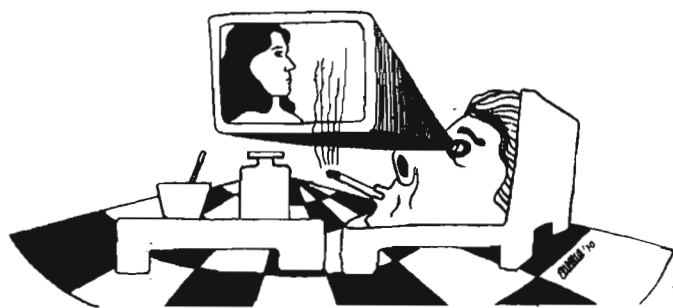
de door het volkenrecht erkende strafbare feiten; een reeks waartoe men met de aanvaarding van de Konventie over de onverjaarbaarheid der oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid (1968) ook expliciet de onmenselijke daden voortvloeiend uit de apartheidspolitiek is gaan rekenen en die men in de toekomst beoogt uit te breiden tot de "kulturele genocide", wat dan andermaal van toepassing is op rassenpolitieken zoals apartheid. Een speciale UNO-expertengroep belast met een studie over apartheid vanuit het standpunt van het internationaal strafrecht kwam terzake tot interessante conclusies (febr. 72). De experts waren het erover eens dat de Zuidafrikaanse regering in elk geval verantwoordelijk was voor o.m. de slechte behandeling van haar politieke gevangenen en de (poging tot) uitroeiing van leden van bepaalde rassen, omdat deze daden, voortvloeiend uit de apartheidspolitiek, onderhand door het algemene internationale publiekrecht als misdaden werden beschouwd, waarbij het overbodig werd nog langer in aanmerking te nemen dat Zuid-Afrika geen partij was geworden bij de twee Konventies waarin de beginselen van strafbaarstelling op tekst waren gebracht nl. de Genocidekonventie (1948) en de reeds aangehaalde Konventie over de onverjaarbaarheid der oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid (1968). (Zuid-Afrika is wel partij bij de Humanitaire Geneva-Konventies van 1949).

4* Tot slot is men de rassenpolitiek in het geheel van Zuidelijk Afrika - historisch gevolg van het vroegere koloniaal systeem - ook gaan zien als een serieuze belemmering voor de uitoefening van het recht of zelfbeschikking van de oorspronkelijke bevolking. Op dit gebied was vooral de Organisatie van Afrikaanse Staten bedrijvig. Het is niet uitgesloten dat het zelfbeschikkingsrecht andermaal een nieuwe dimensie krijgt nl. bij het gelijkstellen van regimes die niet gesteund zijn op de meerderheid van de eigenlijke inwoners met een rechtstreekse vreemde overheersing. Ook in de UNO werd reeds in die richting gedacht, door de "raciale discriminatie" en het "beroven van volkeren van hun nationale identiteit" in verband te brengen met zelfbeschikking en onafhankelijkheid, zoals gebeurde in de Resoluties van de Algemene Vergadering, over niet-interventie en verbod van gebruik van geweld in de internationale betrekkingen (A.V. Res. A/2131 (XX) (1965) en A/2160).

Een algemene aanvaarding van dit standpunt heeft in eerste instantie positieve gevolgen voor wat betreft de legitimiteit van de strijd der onderdrukten in Zuidelijk Afrika, de erkenning van deze strijd als een internationaal konflikt en de potentiële toepassing van het humanitair recht.

Het Zuidafrikaanse probleem zelf blijft desondanks bestaan: ons internationaal publiekrecht ontbeert nog steeds de fundamentele efficiëntie voor de behandeling van de problemen van het ogenblik, in het bijzonder van de gelokaliseerde conflicten waarbij wij ons voortaan universeel betrokken voelen. Het moge dan toch een troost zijn dat een concrete belangstelling van UNO wel aanleiding geven kan tot nieuwe rechtsformuleringen met het oog op de uiteindelijke instauratie van een vreedzame wereldgemeenschap, in afwachting dat recente maatschappijwetenschappen ons misschien nieuwe samenlevingsstructuren en regels zullen uitdenken die wél een automatische korrektie van vredebedreigend gedrag toelaten.

Mei 1972
A. Regout
Wetenschappelijk medewerker
UNO-Centrum

VOOR LUIGALGLEZERS

PIRTA STUK - TRAPPEN IN ANGOLA - PROCES ANGELA DAVIS - UTMORDENING IN OERROENDI - KAAPDRANS - BOHMANSLAGEN - DODEN

en zeggen ...

en zeggen

dat men op de maan loopt

terwijl men de aarde vertrapt.

en zeggen

dat men harten overplant

terwijl de natuur bederft.

en zeggen

dat we leven in overvloed

terwijl mensen sterven van honger.

en zeggen

dat men aan ontwikkelingshulp doet

terwijl men oorlogen voert.

en zeggen

dat alles blinkt

terwijl geld stinkt.

en zeggen

dat ik lief heb

terwijl ik haat.

en zeggen

dat ik beter zou zwijgen.

elie elia 1972.

IN VIETNAM - PINKSTEREN IN NOORD-IERLAAD - NIXON TE MOSKOU - MILIEUVERVALING - GEVECHT OP VOETBALVELD - VAKANTIE TUD ...

Bijdrage van het COLAM

**CENTRUM
ORIENTATIE
LATIJNS-
AMERIKA
TE ROERMOND**

- Veel boeken : psychologie en sociologie. Ze vinden, dat er veel over godsdienstige onderwerpen handelen, en concluderen, dat ik blijkbaar veel van godsdienst houdt. Ik ontken dat niet.
Twee boekjes, met de titel "Culturele revolutie in China" behouden ze. De rest krijg ik terug.
- Cassettes met muziek. Enkele worden er afgedraaid, om te luisteren of ze inderdaad muziek bevatten. Allemaal klassieke muziek!
- Handschriften. Notities van mijn lessen in Leuven. Brieven, die ik ontvangen heb uit Brazilië tijdens mijn verblijf in Europa. Alles wordt naar Brasilia gestuurd, om daar onderzocht te worden. Ze zullen het mij later terugsturen.

HET GEVAL "COMBLIN"

Is "bewustmaking" "subversief" ?

RECIFE 24 maart 1972

Het vliegtuig van de internationale Braziliaanse Luchtvaartmaatschappij de TAP is zo juist geland.

Van de trap daalt de Leuvense universiteitsprofessor Padre José Comblin.

Voorzien van een geldig paspoort, en, wat meer is, van een permanente verblijfsvergunning, vanwege het feit, dat hij jarenlang in het Noordoosten van Brazilië werkzaam is, loopt hij onbezorgd naar het hoofdgebouw van de aeroport voor de routine-controle : douane, politie, uitgang, en daarna de begroeting van vrienden die staan te wachten.

Evenwel : bij de politie aangekomen, krijgt hij van een ondergeschikt politiebeambte een telegram te zien uit de hoofdstad Brasilia. Het is een decreet, waarbij hem de toegang tot de Braziliaanse bodem wordt ontzegd.

We laten Padre Comblin, zoals hij eenvoudig genoemd wordt, zelf aan het woord, om de juiste toedracht rond deze onverwachte maatregel, de zin en het motief ervan, te vernemen.

RECIFE

Hogere politiefunctionarissen beraadslagen op hun bureau, en besluiten mij met hetzelfde vliegtuig door te sturen naar Rio de Janeiro. Ik kan geen enkel woord in het midden brengen. Dat zou ook geen zin hebben, want het zijn slechts ondergeschikten, die van hogerhand gegeven orders uitvoeren.

RIO DE JANEIRO

In Rio wacht de federale politie mij op. Ik word naar het politiebureau gebracht, dat ligt naast de internationale luchthaven "Galeão". Daar zal ik moeten wachten op de terugkeer van het TAP-toestel uit het zuiden, om daarmee naar Europa te worden teruggevlogen.

Inmiddels komt een chef van de TAP mij vragen, of ik bereid ben de terugreis te betalen. Ik antwoord, dat ik daarvoor niet genoeg geld bij mij heb, maar bovendien, dat ik mij beschouw als een gevangene in het vliegtuig, en dat ik nog nooit gehoord heb, dat een gedetineerde in de gevangenis pensjongseld moet betalen ! Men gaat er dan verder niet op in. Dan wordt mijn bagage gecontroleerd.

REDEN VAN UITWIJZING

De inspecteur van politie vraagt me, of ik weet, waarom men mij de toegang tot het land ontzegt. Ik antwoord, dat ik dat niet kan vermoeden.

Hij haalt triomfantelijk een fotokopie te voorschijn van een brief van mij aan Dom Fragoso, van december 1971. Deze correspondentie liep toen over een bijeenkomst van de Pastorale Raad van het bisdom Crateaus.

Die Raad was in november bijeen geweest, en ook ik had er aan deelgenomen. Hier lag het bewijs, dat ik intieme relaties had met Dom Fragoso !

Dat was de reden van mijn uitwijzing.

Ik zei, dat mijn relaties met Dom Fragoso toch niet zó intiem waren, en toch altijd binnen morele grenzen bleven ! Maar in die brief stonden "marxistische termen". Het betrof evenwel allemaal woorden van normaal gebruik in de sociologie.

Heel bijzonder werd de nadruk gelegd op het woord CONSCIENTIZAR : BEWUSTMAKEN. Het kwam éénmaal voor ! Het was uitgesproken "marxistisch" ! Ik zei, dat dit woord tegenwoordig in alle wereldtalen, Frans en Engels, gebruikt wordt buiten elk verband met het Marxisme. Daarbij bleef dit gesprek. Verder was er geen beschuldiging.

TERUG NAAR EUROPA

Inmiddels was het half zes geworden in de middag. Het bewuste vliegtuig van de TAP was terug, om de vlucht naar Europa te maken. Ik moest dus meereizen vanuit Rio. In Recife maakten we nog een tussenlanding, maar mij verboden het toestel te verlaten.

Ondertussen kwamen bekenden van mij het toestel binnen met bestemming Lissabon. Het waren een Belgische zuster, en een Chileens priester, verder een Franse familie. Dit was een eerste contact dat ik had met bekenden. Ze vertelden van initiatieven te mijnen gunste van Dom Helder Camara, Dom Ivo en de Belgische Ambassade.

LISSABON

Een lid van de Geheime Politie was met ons mee gevlogen naar Lissabon. Daar aangekomen nam hij foto's van de personen, met wie ik gesproken had.

In Lissabon werd ik overgenomen door de Portugese politie. Ik was daarvan op de hoogte gesteld door het personeel der TAP, dat zeer welwillend en vriendelijk was. Ik werd naar het vliegtuig gebracht met bestemming Madrid. Daar was verder niets meer aan de hand. Ik nam er een vliegtuig naar Parijs, waar ik om tien uur aankwam, en reisde met de nachttrein naar Brussel.

Tot zover het verhaal van Padre José Comblin.

ACTIVITEITEN IN BRAZILIE

Op het bericht, dat Padre Comblin zich in Rio op de luchthaven bevond, begaf bisschop Ivo Lorscheider, de secretaris van de Braziliaanse Bisschoppenconferentie, zich naar de "Galeão". Hij bleef daar de hele middag vergeefs proberen contact te krijgen met Padre Comblin. De autoriteiten antwoordden hem op zijn instandhoudende vraag, dat er op het vliegveld niet iemand werd vastgehouden, en zeker geen priester.

Ook de pers had geen succes bij al haar pogingen om iets meer te weten te komen. Zelfs niet met de inmiddels ingewonnen informatie op het bisdom. Niets ervan mocht worden gepubliceerd.

Ook de TAP werd verboden ook maar enige informatie te verstrekken. De maatschappij toonde zich zeer teleurgesteld, omdat het toch ging om een van haar passagiers, en omdat ze gedwongen werd als internationale luchtvaartmaatschappij het transport te verzorgen van een "uitgewezene".

PROTEST VAN DOM HELDER CAMARA

Een week later, 31 maart, Goede Vrijdag, ging er onder de priesters en leken een circulaire rond in de vorm van een brief van Dom Helder Camara aan Dom Ivo Lorscheider. Na de uiteenzetting van de feiten en een korte portrettering van Padre José Comblin, zijn manier van werken en de verdiensten die hij heeft gehad en in de toekomst nog zal hebben voor de Kerk van Brazilië, speciaal in het Noordoosten, vraagt Dom Helder :

Wat nu te zeggen van het gebeurde, in alle objectiviteit ?

- a. *Vooreerst : wat stuit is de onduidelijkheid om aan de weet te komen, wie deze maatregel genomen heeft en op wiens gezag.
Een decreet, waarbij verboden wordt aan land te gaan! Wanneer is dat decreet uitgevaardigd ? Door wie ondertekend ? Steunend op welke feiten ? Misschien omdat Dom Comblin deel nam aan de pastorale cursus in Crateus ?
Hoelang nog zullen de militaire machthebbers zich gemachtigd voelen het oppertoezicht uit te oefenen op de kerkelijke activiteiten, daarbij zich stellend boven de bisschoppen, ja, boven de Paus zelf ?*
- b. Het geval Comblin voegt een nieuw hoofdstuk toe aan wat er in het gehele land gaande is met de Kerk, sinds ze weigert sluitstuk te zijn van onderdrukking, en ze zich solidair verklaart, op pacifische wijze, maar daarom niet minder krachtig, met het Volk en zijn vrijmaking.
- c. *Bijzonder verontrustend is dit geval.
Het is opnieuw een bewijs, dat de denkende klasse marginaal wordt geplaatst. Wee hem, die uit een kritische geest durft spreken en handelen, wanneer dat de regering raakt en haar plannen.*
- d. Het Volk leeft "gebannen" in eigen land, hoe luid de regering ook de theorie verkondigt, dat het haar te doen is OM DE MENS.
Dit alles speelt zich af op de vooravond van de herdenking van de 150ste verjaardag van onze politieke onafhankelijkheid. Patriotisme ! Liefde voor Brazilië !
Betekent dat niet de durf om te getuigen, dat de basis voor een eerlijke viering van de 7de september 1972 bestaat in een te niet doen van de institutionele akte nummer 5, die de ware vrijheid in de weg staat ?
- e. *Als iemand meent, dat de Kerk zich hier mengt in de politiek, dan herinneren wij eens te meer aan : als deze ver-*

klaring "politiek" genoemd wordt, dan is ze het in de hoogste en diepste betekenis van het woord "politiek", dat wil zeggen : bekommernis, bezorgdheid met het bonum commune, het algemeen welzijn.

- d. Zou iemand zich ontstemd voelen, omdat wij door dit protest de serene rust van de Goede Week verstoren, dan antwoord ik hem : "Integendeel : wij laten zien, dat het lijden van Christus niet enkel een gebeurtenis is, die zich 2000 jaar geleden heeft afgespeeld, maar dat het een werkelijkheid is, die zich voor onze ogen voltrekt in onze dagen."

Deze circulaire was ondertekend door Dom Helder Camara. aartsbisschop van Recife, en door zijn hulpbisschop José Lamartine Soares.

ANDERE PROTESTEN

De benedictijner Abt D. Timotéo, secretaris van de C.N.B.B. richtte zich in zijn schrijven aan de Voorzitter van de Bisschoppenconferentie, Dom Lorscheider, (die tevergeefs geprobeerd had op het vliegveld in gesprek te komen met Dom Comblin), met de suggestie, of het niet nodig was, dat het hele Episcopaat van Brazilië naar aanleiding van dit geval een besliste en duidelijke houding zou aannemen en een waardig protest zou schrijven.

Hij constateert dat het hier niet gaat om een enkel geïsoleerd geval, maar dat deze willekeurige handelwijze van regeringsinstanties een bedreiging vormt voor al degenen die zich in geweten niet kunnen verenigen met het beknotten van de vrijheid, dewelke nodig is voor de groei van de menselijke persoon. Anderzijds is deze daad een uitdaging aan het verantwoordelijkheidsgevoel van elke christen en speciaal van de hiërarchie van de Kerk.

Om deze redenen meent hij, dat de gezamenlijke bisschoppen het stilzwijgen moeten verbreken, en een duidelijk en beslist standpunt moeten innemen, door een verklaring, die een hart onder de riem steekt van hen, die geen vrede kunnen vinden met de onderdrukking en vrijheidsberoving, Bij een dergelijke verklaring van de Kerk zou tevens gedacht kunnen worden aan haar verantwoordelijkheid ten opzichte van de economische situatie in het land.

Vant de cijfers wijzen op een steeds groeiende gunstige ontwikkeling naar de welvaart. Maar ofschoon dit zo is, blijft het toch eenzelfde begunstigende minderheid, die ervan geniet. De grote meerderheid van het volk blijft ervan verstoken : een juk dat van dag tot dag pijnlijker op zijn schouders drukt.

Dit schrijven, ondertekend door Abt Timotéo en door nog 22 ondertekenaars, werd toegezonden aan priesters en leken die zich persoonlijk betrokken gevoelden, en van wie verwacht werd, dat ze dit protest een verlengstuk zouden geven in nieuwe handtekeningen en adhesiebetuigingen.

Hoe lang nog zal het Volk van de Derde Wereld moeten lijden, niet enkel door onbegrip van de welvaartslanden, maar ook door de uitbuiting van een minderheid in die Derde Wereld zelf ?

Hoopvol is de overtuiging die spreekt uit het slotwoord van Dom Helder Camara : na duisternis, lijden en dood komt onoverwinnelijk de verrijzenis van de Paasmorgen.

Ch. Donker
Roermond

TERUGBLIK OP

VIETNAM

We zijn al zo gewoon dat er in Vietnam wordt gevochten, zo gewoon dat er onnoemelijk veel leed wordt geleden, dat we slechts geschikt worden als we ons enkele ogenblikken concreet durven voorstellen wat de uitwerking is van één ton bommen per minuut en van de geperfectioneerde vernietigingswapens.

Nu Vietnam er in geslaagd is ondanks onze gewenning terug in de aktualiteit te komen, door de moorddadige "bevrijdings-activiteiten" van de Amerikanen, is het wellicht goed nog eens te belichten hoe de Amerikanen in die strijd zijn terecht gekomen.

Op het einde van de XIXe eeuw werd Vietnam een onderdeel van het Franse Indochinese koloniale rijk. Tijdens de tweede wereldoorlog bezette Japan Indochina, maar Fransen bleven aanwezig. Eerst in maart 1945 maakte Japan een einde aan de Franse administratie en stelde een eigen burgerregering aan. Toen Japan kapituleerde, viel ook deze regering. Daarop trok het Nationaal Bevrijdingsfront (Viet Minh o.l.v. Ho Chi Minh en Giap), dat er toen al in geslaagd was het platteland te controleren, Hanoi binnen. Op 19 augustus werd de onafhankelijkheid uitgeroepen. Frankrijk erkende die, maar dit was slechts schijn. Weldra bezetten de Franse troepen opnieuw het land en begonnen een koloniale oorlog onder de mom van de strijd tegen het kommunisme. In het Zuiden (Saigon), installeerden ze een eigen regering. Van dan af had men twee staten in Vietnam, de Democratische Republiek (Hanoi) en de staat Vietnam (Saigon).

Een guerillaoorlog werd gevoerd tegen de bezetter, die toen reeds werd gesteund door de V.S.A. Zij eindigde met de totale nederlaag van de Fransen in Dien Bien Phu (7 mei 1954). De akkoorden van Genève werden verondersteld een oplossing te brengen. De 17de breedtegraad werd een militaire demarcatielijn. Deze was uitdrukkelijk niet als politieke grens bedoeld. Immers, twee jaar later, in 1956, moesten verkiezingen worden gehouden over heel Vietnam, voor het samenstellen van een nieuwe regering voor het ganze land.

Alhoewel Ho Chi Minh er in het Noorden geweldig op aandrang, kwam er van deze verkiezingen niets in huis. Het Zuiden wees ze steeds van de hand, daarbij geruggesteund door Amerika. De konservatieven vreesden immers de uitslag.

Ondertussen was de SEATO (8 september 1954), de Zuid-Oost-Aziatische verdragenorganisatie, opgericht onder leiding van de V.S.A., een militair bondgenootschap in het kader van de omsingelingspolitiek van de S.U. en China; Vietnam, Laos en Cambodja werden onder "bescherming" genomen, waardoor

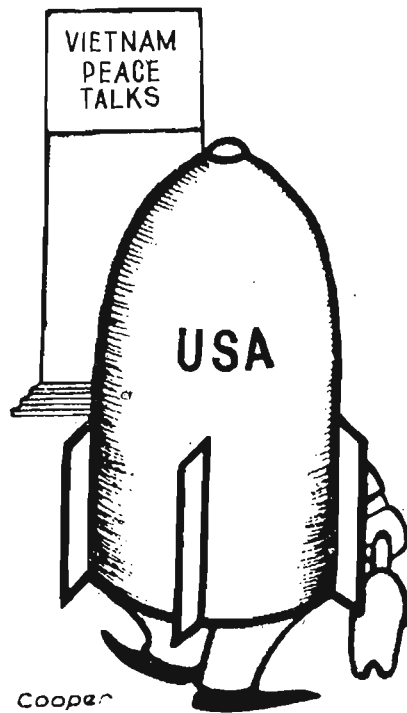
reeds onmiddellijk de akkoorden van Genève werden geschonden. Er was immers in het kader van de neutralisatie bepaald dat deze landen geen deel zouden uitmaken van een militair bondgenootschap, geen vreemde bases zouden aanvaarden, geen troepenconcentratie toelaten...

Op aandringen van de Amerikanen kwam Ngo Dinh Diem aan de macht. Hij voerde een echt schrikbewind. Om het reaktionaire Zuid-Vietnamese regiem te handhaven, moest de economische en militaire hulp van de V.S.A. steeds maar worden opgedreven en groeiden zij van leveranciers tot nieuwe bezetters. Wanneer dan ook de boeddhisten, niet alleen een religieuze maar ook een politiek en militair belangrijke groep, in opstand komen, liet de C.I.A. Diem echter vallen. Hij werd terechtgesteld en opgevolgd door een hele reeks generaals die aan de macht kwamen door staatsgrepen en opstanden. En steeds zijn het de States die deze korrupte regeringen steunen tegen de wil van de bevolking in.

Het aandeel van de V.S.A. evolueerde van steun naar leiding in de oorlog: op het leveren van materiaal volgden 200 adviseurs, volgden honderdduizende soldaten en verdelgingsmateriaal in onbeperkte hoeveelheden, ontbladeringssproei-stoffen, traangas, napalm, splinterbommen... waardoor gans Indochina veranderd werd in een eindeloos en gruwelijk slagveld. Het werd oefengebied voor de technische vooruitgang en de anti-guerillastrijd. Want ondertussen voelden de Amerikanen zich ook gerechtigd Noord-Vietnam te bombarderen, Laos en Cambodja.

En wij, wij zijn mee verantwoordelijk voor de ongeveer 400.000 wezen, de 200.000 voor het leven verminkte mannen in Zuid-Vietnam, de doden buiten beschouwing gelaten, voor de meer dan driemaal zoveel explosieven als aangewend tijdens de tweede wereldoorlog.

Griet Maréchal.

CIJFERS

DE "EER" EN DE STATISTIEKEN.

Cijfers kunnen soms beter dan woorden het afschuwelijke van de oorlog en het lijden van een volk weergeven. De enkele gegevens die hier volgen hoeven geen verder betoog.

- De oorlog in Vietnam heeft officieel een miljoen soldaten gedood waarvan

- 790.000 Noordvietnamezen en Vietcongs (volgens US en Zuidvietnamese bronnen);

- 132.000 Zuidvietnamezen;

- 45.700 Amerikanen;

- 3.652 Nieuwzeelanders, Australiërs en Thailanders.

Aan deze cijfers moeten 1.500 vermiste Amerikanen en 6.000 Zuidvietnamezen worden toegevoegd.

- Het aantal gewonden in beide kampen belooft meer dan anderhalf miljoen.

- Tijdens de laatste vijf jaar werden 325.000 Zuidvietnamese burgers door luchtbombardementen en militaire operaties gedood.

- Politieke gevangenen, "terroristen en misdadigers" gedoopt, kreperen in gevangenissen, de z.g. tijgerkooien; volgens de Amerikaanse pacifist Don Luce bedraagt hun aantal 100.000, volgens het Bevrijdingsfront 300.000 en volgens andere waarnemers 25.000 à 30.000.

- Het totaal bedrag van de Amerikaanse uitgaven in Indo-China belooft sedert 1965 - volgens Washington -98,1 miljard dollar (ong. 5.000 miljard BF) en 113,6 miljard dollar volgens andere US experts.

- Nog volgens Washington werden sedert 1965 14 miljoen ton bommen over Vietnam uitgestort, d.i. tweemaal zoveel dan tijdens de tweede wereldoorlog! Verder werden tussen 1965 en 1970 90.000 ton chemicaliën uitgestrooid die alle plantengroei over een oppervlakte van meer dan 25.000 km² vernietigde.

- Het doden van een Vietnamsoldaat kost volgens Chomsky's "Oorlog in Azië" aan de VS 500.000 dollar (22 miljoen BF) 't zij de onderhoudskosten van 340 studenten gedurende een jaar of de bouw van 50 woningen. Een intensieve raid van B 52 bommenwerpers kost 40 miljoen dollar 't zij de bouw van en de uitrusting van 3 ziekenhuizen met 400 bedden of 27 lagere scholen of 4000 wooneenheden!

T.B.

IN HET KORT

PEOPLES COALITION FOR PEACE AND JUSTICE.

Misschien vergeet je soms bij het horen van de meest krankzinnige berichten over Zuid- en Noord-Vietnam dat onze moedige Amerikaanse kameraden ook bij hen thuis vechten om een eind te stellen aan de mensonterendste van alle mensonterende oorlogen.

Onlangs ontvingen we een programma van de Peoples Coalition for Peace and Justice van de (collectieve) aksie voor Vietnam.

Een aantal van de vermelde aksies zijn reeds lang voorbij maar twee aksies komen nog aan de beurt nl. in juli

van 9 tot 12 : de Democratische Konventie in Miami Beach.

Betogingen worden ter plaatse georganiseerd door de Florida Peoples Coalition.

In augustus van de 21ste tot de 23ste :

Republikeinse Konventie, San Diego. Betogingen en aksies worden georganiseerd door de San Diego Convention Coalition.

In april werden betogingen georganiseerd tegen de verdrukking, voor de invrijheidsstelling van de politieke gevangenen met o.a. samenwerking van het Angela Davis Komitee. Evenals betogingen te San Fransisco, New York en Los Angeles (22 april) ter ondersteuning van het 7-punten-programma. In mei werden de aksies lokaal gevoerd (diskussie met de 'burgers') en ook (20 mei) in de GI basissen met samenwerking van Vietnam-veteranen.

Wij mogen NOOIT onze Amerikaanse vrienden vergeten. Hun strijd is hard. Onze aksies zijn aksies van steun aan de Vietnamese bevolking en aan de Amerikaanse kameraden die MET ONS en MET de Vietnamese vrienden strijden voor een RECHTVAARDIGE VREDE.

Onze lafheid betekent hun dood !

CLANDESTIENE AMERIKAANSE VERSTERKINGEN

De Amerikaanse President houdt niet op te beweren dat het aantal strijdkrachten in Indo-China verminderd wordt. We wisten reeds dat, zo dit gedeeltelijk het geval kan zijn voor de landstrijdkrachten, de manschappen van zeemacht en luchtleger toenemen.

Uit wel ingelichte bron verneemt het dagblad "Le Monde" dat ook clandestiene Amerikaanse versterkingen worden aangevoerd.

Twee duizend "marines" werden uit een basis in de Filipijnen "voorlopig" naar Vietnam gezonden. Twee honderd vijftig andere werden eveneens aangebracht om de basis van Da Nang te verdedigen. Een speciaal juridisch statuut laat toe deze niet onder de Amerikaanse effectieven te rekenen. Op 21 april werd een aantal "marines" op weg naar de Filipijnen eveneens in Vietnam afgezet. Vijf honderd andere werden reeds vroeger in Da-Nang aangebracht. Meer dan duizend soldaten verlieten eveneens Okinawa met bestemming Vietnam. Negenhonderd vliegeniers verlieten de basis van Yokota met bestemming Thailand.

In alle Amerikaanse bases in het Verre Oosten wordt koortsachtig gewerkt. Munitie wordt aan en weggebracht, beschadigd materiaal wordt hersteld, kortom, gans het Amerikaans militair apparaat is afgestemd op de interventie in Vietnam. En terwijl bekend gemaakt wordt dat twee nieuwe basissen geopend worden in Thailand blijft men maar beweren dat de troepen teruggetrokken worden...

EUROPA

700 MILJOEN VOOR NATO-BUNKERS

Ik was wel prettig verrast toen ik op de zaterdag-voor-één-mei een pamflet in de handen gestopt kreeg waarop het volgende o.a. te lezen stond: **BETALEN VOOR BUNKERS EN BOMMEN, KINDEREN KUNNEN HEN NIET VERDOMMEN.**

Het werd verspreid door een nieuw "organisme" (of hoe moet men het ook noemen) het **VROUWEN OVERLEGKOMITEE** dat vrouwen van alle (of dan toch verschillende) richtingen groepeerd.

Het diende als reactie op de 700 miljoen op één jaar uit te geven voor het bouwen van bunkers voor Mirage-vliegtuigen (dit alles in het kader van de zo geliefde N.A.V.O.). Men zou zich over die zaak miljoenen kwade en nog kwadere opmerkingen kunnen maken:

700 miljoen voor bunkers maar **GEEN CENT** (of hoeveel) voor de mensen die in ons land **NU, VANDAAG** geen woning hebben en dan maar als protest woningen gingen bezetten te Epinieu bij Mons. Bezetten wil zeggen: de mensen gingen er in gaan wonen, want de huizen stonden leeg. 96 woningen - oorspronkelijk met 280 andere woningen gebouwd voor SHAFÉ-militairen (weer de NAVO) - die zowat vijf jaar geleden leeg stonden (de militairen zegt men vonden de huur te hoog) en waarvan de eigenaars zowat 6.000 tot 8.000 fr. per maand van de staat - **ALS VERGOEDING** - kregen? - sedert jaren!

700 miljoen voor bunkers maar geen **CENT** voor mensen! neem nu bvb. het proces dat onlangs een mensonterend einde kreeg te Luik. Een twintigtal vrouwen dienden klacht tegen de staat in omdat ze minder werklozenvergoeding kregen dan hun mannelijke kollegas.

De rechtbank gaf hun gelijk: "alle Belgen zijn gelijk." De autoriteiten gingen echter in beroep: zij moesten gelijk halen en ze haalden het: vrouwen worden minder betaald dan mannen. Vrouwen zijn dus toch minder dan mannen! ! ! !

700 miljoen voor bunkers maar niets voor vredeswerk, niets voor opbouwende menselijke taken... of dan met lange, ó zo lange tanden, en dan nog enkel als het terug iets opbrengt.

Ook 700 miljoen voor bunkers o.i. niets voor kinderkribben, voor peuterscholen, voor een degelijk onderwijsnet, voor... en som maar op.

PROFICIAT DAMES VAN HET OVERLEGKOMITEE, doe nog zo'n aksies, elk steentje van bewustwording telt en jullie hebben hier dan wel een grote rotsblok aangebracht.

Een kritiek echter: de teksten waren niet duidelijk genoeg - **MISSCHIEN!**

Misschien was het ook wel nodig te vertellen wat die vliegtuigen doen als ze schieten... in Vietnam bvb. waar elke dag kinderen sterven.

Marie PROVOST.

700 miljoen voor N.A.T.O. bunkers.

betalen voor bunkers en bommen, kinderen kunnen hen niet verdommen.

overlegcentrum voor de vrede
overlegcentrum voor de vrede
overlegcentrum voor de vrede

OVERLEGCENTRUM VOOR DE VREDE

RESOLUTIE

Het "Overlegcentrum voor de Vrede" samen gekomen in algemene vergadering, verheugt zich in de bijeenroeping op 2, 3, 4 en 5 juni te Brussel van een Algemene Vergadering van Europese Openbare Opinie voor Veiligheid en Samenwerking.

Het O.C.V. begroet dit belangrijk initiatief dat in Europa een brede stroming kan bevorderen voor ontspanning en samenwerking op ons continent.

Na de ratificatie van de akkoorden Bonn-Moskou, Bonn-Warschau, het Viermogensverdrag en de reeds afgesloten akkoorden tussen de D.D.R. en D.B.R. meent het O.C.V. dat niets meer in de weg staat voor een spoedige bijeenroeping van een Conferentie van Staten over Europese Veiligheid en Samenwerking.

Het "Overlegcentrum voor de Vrede" waarbij organisaties van alle politieke en wijsgerige strekking aangesloten zijn, doet derhalve beroep op de Regering, Minister van Buitenlandse Zaken Harmel en de politieke partijen om zonder verwijl initiatieven te nemen ter bevordering van hogergezinde Staten Conferentie over Europese Veiligheid en Samenwerking.

AANGESLOTEN ORGANISATIES

Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede - Chiro-jeugd - C.V.P.-Jongeren - Confederatie van Liberale Jeugdorganisaties - Humanistisch Verbond - Humanistische Jongeren - Humanitaire werkgroep X - Internationale van Oorlogsteugetuigen - Jong Davidfonds - Jong Socialisten - Ita I UNIDAD - Interchool - Katholieke Jeugdraad - Katholieke Studenten Aktie - Kommunistische Jeugd van België - Mutualiteit van Jonge Arbeiders - Pax Christi - Runder v.z.w. - P.V.V.-Jongeren - Service Instituut voor Jongerenwerk - Socialistisch Jeugdverbond - Vereniging van Universitaire Parochies - V.V.K.S. - V.V.K.M. - V.K.S.J. - Vrede v.z.w. - Studie en Informatie centrum voor Vrede en Ontwikkelingsproblematiek - Vrouwenvereniging voor Vrede en Welvaart.

NOORD - AMERIKA

ARBEIDERSSTRIJD IN DE U.S.A.

Ook in de VS zijn er vele groepjes die doorgaan voor de revolutionaire avant-garde.

Daar gaan we het echter niet over hebben, niet dat deze groepen geen onderzoek waard zijn, maar hun manier van leven is de uitdrukking van de verwarring die heerst in een niet te verwaarlozen deel van de nieuwe generaties van de bourgeoisie en de Amerikaanse middenklasse.

De economische recessie, en soms een politieke bewustwording, schijnt het bestaan van dergelijke groepen in vraag te stellen.

Hoe zit het nu met de arbeiders in de VS ?

In 1970 waren er 83 miljoen mensen aan de arbeid of 41 t.h. van de totale bevolking.

Van deze 41 t.h., zijn er 86 t.h. Amerikanen in loondienst.

Bij de telling in 1970, waren er 31,5 miljoen vrouwen aan de arbeid, dit is 43 t.h. van de vrouwelijke bevolking tussen 16 en 65 jaar, 21 miljoen arbeidsplaatsen waren bezet door gehuwde vrouwen.

Er waren 9 miljoen part-time werkers (3 milj. mannen en 6 milj. vrouwen). 8 miljoen Amerikanen hebben minder dan 36 uur per week gewerkt. Bij dezelfde telling in 1970, waren er 4 miljoen ingeschreven werklozen.

Volgens de Amerikaanse terminologie, hadden 38 miljoen Amerikanen een "witte boorden" baan (werk dat men kan uitvoeren met wit hemd en das); 28 miljoen een "blauwe boorden" baan (werk dat het dragen van blauwe werkkledij noodzakelijk maakt); 10 miljoen waren werkzaam in de dienstensektor en 3 miljoen in de landbouw.

In 1965 was 36,7 t.h. bij de categorie "blauwe boorden" ingedeeld, in 1970 waren er nog 35,3 t.h., terwijl de "witte boorden" in 1965 met 44,5 t.h. waren, zijn ze in 1970 tot 48,9 t.h. gestegen terwijl de diensten gelijk bleven, ongeveer 10 t.h.

Daarnaast zien we echter dat de hoeveelheid banen in de industriële sektor gestegen zijn van 50,7 miljoen in 1965 tot 58 miljoen in 1970; dat deze stijging vooral te wijten is aan een categorie werkers genaamd "produktiearbeiders" waarvan het aantal gedurende deze periode van 42,3 miljoen tot 48 miljoen gestegen is.

Deze categorie "produktiearbeiders" telt en 28 miljoen "blauwe boorden" betekent dit dat 20 miljoen "produktiearbeiders" behoren tot de categorie der "witte boorden" en der diensten.

Nog altijd volgens de Amerikaanse terminologie hebben ongeveer de helft van de "blanke" Amerikanen in 1970 een "witte boorden" baantje gehad, (35 miljoen), voor een derde ongeveer 24,5 miljoen "blauwe boorden" baantjes; 7 miljoen (10 t.h.) hebben in de diensten gewerkt; minder dan 3 miljoen (4 t.h.) deden aan landbouw. In hetzelfde

jaar waren er 4,5 t.h. werkloze "blanke" Amerikanen. Iets meer dan een kwart (2 250 000) van de "zwarte" Amerikanen hadden "witte boorden" baantjes; 3,5 t.h. "blauwe boorden" banen, 2,2 miljoen hebben gewerkt in de diensten en 340.000 in de landbouw. Hetzelfde jaar waren 750.000 "zwarte" Amerikanen of 8,2 t.h. werkloos. Bij gelijke scholing lag het loon der zwarten ver beneden het loon van de blanken.

16 t.h. van de vrouwelijke jobs waren "blauwe boorden" banen; 60 t.h. "witte boorden" banen, tegen respectievelijk 46,8 t.h., 40,8 t.h. lager dan dat van de man

Over het algemeen volgt men in Amerika de 40-uren week, maar daar ook kent men het systeem der overuren en past het gretig toe.

Er bestaat geen wet op het betaald verlof. De duur van de vakantie hangt af van de onderneming. Gemiddeld heeft men recht op een week vakantie na 1 à 3 jaar ancienniteit in de onderneming; 2 weken na 3 à 5 jaar ancienniteit; 3 weken na 10 à 15 jaar; vier weken na 20 à 25 j. Een loontrekkende welke van werk verandert, vrijwillig of niet, verliest zijn ancienniteit en moet opnieuw van vooraf aan beginnen. De pensioengerechtigde leeftijd is 65 jaar voor de mannen en 62 jaar voor de vrouwen. Het wettelijk pensioen, waaraan soms een bijkomende rente gevoegd wordt naargelang de onderneming of het syndicaat, is afhankelijk van het gemiddeld loon over gans de activiteitsperiode.

In de praktijk komt het daarop neer, voor het merendeel der gepensioneerden, dat ze ongeveer 25 à 40 t.h. ontvangen van het loon der laatste jaren.

In 1970 bedroeg de gemiddelde werkloosheidsvergoeding 37,5 t.h. van het gemiddelde Amerikaanse loon. De gemiddelde duur van de uitbetalingen was 12,3 weken. Wanneer dit aantal weken bereikt is, kan de werkloze beroep doen op de openbare onderstand. Het bedrag van de werkloosheidsvergoeding en de duur van de uitbetaling kan zeer gevoelig verschillen van de ene staat naar de andere. Inderdaad de Amerikaanse lonen zijn de hoogste ter wereld, maar daarnaast staat dat men er geen uitgebreide sociale wetgeving heeft. Bv. geen kinderbijslag, het openbaar vervoer is er onvoldoende, geen kinderkribben, enz.

Bestaanszekerheid bestaat daar niet, de werkgever bv. mag altijd zonder vooropzeg, die arbeiders op straat zetten waarvan hij vindt dat zij er teveel zijn.

Ook is het zo dat het arbeidsritme in Amerika zeer hoog is, en dat de arbeiders er zeer vaak werken in zeer moeilijke en onhygienische omstandigheden.

Het vakverbond is de enige mogelijkheid voor de Amerikaanse arbeider om zich te weer te stellen tegen de patronale willekeur.

Bij een telling in 1968, kwam men tot de vaststelling dat er 19 milj. gesyndikeerden waren in de V.S., waarvan 16 milj. "blauwe boorden" en 3 milj. "witte boorden", t.t.z. 28 t.h. van het totaal der loontrekkenden. Nu is het zo dat de sleutelsektoren zoals de automobiëlindustrie, openbare werken, de bouw, de petroëum 75 t.h. à 90 t.h. gesyndikeerden tellen. De verhouding schommelt tussen 50 à 75 t.h. in het metaal, het elektrisch materiaal, de mijnen, de telefoon, de scheikunde, de boeknijverheid. Men telt enkel 4 t.h. gesyndikeerden onder de bedienden en kaderpersoneel van de privésector.

Men onderscheidt in de V.S. twee types van vakbonden, nl. de beroepsvakbond en de industrievakbond.

De beroepsvakbond groepeerd al de arbeiders van een stad of streek met hetzelfde beroep (schrijnwerkers, schilders, elektrikers, enz.).

De industrievakbond groepeerd alle arbeiders van eenzelfde onderneming ongeacht welk beroep ze er uitoefenen.

De structuur en de werking van de vakbond in de V.S. zijn gans anders dan hier in België.

Om lid te worden bv. van een beroepsvakbond moet men eerst een proef van vakbekwaamheid afleggen. Deze proeven zijn over het algemeen wat uit de tijd en kunnen aldus leiden tot een weigering van lidmaatschap en favoritisme ten opzichte van familieleden en vrienden van de bestuurders van de vakbond. Aanvallend ten overstaan van het patronaat, toont het beroepssyndikaat zich konservatief ten opzichte van de arbeiders. Het stelt zich niet tot doel de stijd van alle arbeiders te organiseren, maar in de mate van het mogelijke de arbeidsmarkt te vermindere- ren in de hoop de hoge lonen te behouden.

De syndikale bijdrage is er tamelijk hoog. Een voorbeeld zal dit duidelijker maken. Een schrijnwerker wenst aan te sluiten bij het syndikaat, hij betaald een toetredingsrecht van 11.000 F. De maandelijks vaste bijdrage is 400 F verhoogd met 1 t.h. van zijn loon. Hij verdient 45.000 F per maand, zijn uiteindelijke bijdrage is 850 F. Daarnaast staat dat het syndikaat hem werk bezorgt. Een gesyndikeerde arbeider verdient ook meer dan een niet-gesyndikeerde, dit verschil kan tot 250 F per uur bedragen.

De industrievakbond heeft een totaal andere manier van rekrutering, ik zal proberen het hier in het kort uit een te zetten, want het systeem is tamelijk ingewikkeld en biedt genoeg stof om er een gans artikel aan te wijden. Nemen we een onderneming waar niemand gesyndikeerd is. Op een bepaald ogenblik is er een arbeider die vindt dat er iets misgaat en dat er teveel willekeur is in het patronaal beleid. Hij stelt zich in verbinding met de vakbond, die zendt onmiddellijk vertegenwoordigers ter plaatse, organisatoren, deze beginnen met de arbeiders te vragen of ze wensen aan te sluiten bij een vakbond. Wanneer 30 t.h. van de arbeiders te kennen geven dat ze wensen aan te sluiten, vragen de vertegenwoordigers aan de patroon de vakbond te erkennen. Weigert de patroon, dan wenden de vertegenwoordigers zich tot de Nationale Raad der Industriële Betrekkingen (NIRA) dat, nadat het de ingebrachte bezwaren onderzocht heeft, de patroon verzoekt de vakbond te erkennen. Dan kan de patroon kiezen tussen twee mogelijkheden, ofwel een "huissyndikaat" instellen of een aktieve strijd voeren tegen het bestaan van een vakbond in zijn onderneming. Dit kan hij door bv. te zeggen dat hij hetzelfde loon zal uitbetalen als dat in een gelijkaardige onderneming waar wel gesyndikeerden zijn. Een referendum moet dan uitwijzen of de arbeiders een huissyndikaat willen, of helemaal geen syndikaat. Wanneer de meerderheid van de arbeiders zich uitspreekt tegen het syndikaat, komt er geen syndikaat. De patroon heeft dan een uitstel van een jaar bekomen, uitstel waarna men terug de aanvraag tot vakbondserkenning kan doen. Wanneer het syndikaat meer dan 50 t.h. van de stemmen bekomen heeft, dan kan de patroon niet langer meer weigeren te onderhandelen met de vertegenwoordigers van het syndikaat.

De onderhandelingen leiden tot een kontrakt, vergelijkbaar met onze KAO's.

De erkenning van het representatief karakter als "enige en uitsluitende onderhandeling" van de vakbond, brengt mee dat al de arbeiders van de onderneming beschouwd worden als zijnde lid van het syndikaat.

Iedere arbeider die geen lid wenst te worden van het syndikaat moet de onderneming na 1 maand verlaten.

Ieder nieuw aangeworven personeelslid moet aan de syndikaal afgevaardigde worden voorgesteld door de meestergast vanaf zijn eerste werkdag. De vakbondsbijdrage (ong. 2 uur loon per maand) wordt aan de bron afgehouden en gestort in de vakbondskas.

Daar tegenover staat dat de vakbond de exclusieve rechten van de werkgever moet erkennen, zoals daar zijn "het zakenbeheer van de onderneming en de leiding van de werkrachten", dit houdt in "de handhaving van de orde, van de discipline en het rendement, het aanwervingsrecht, de bevorderingen, de degradaties, overplaatsingen, arbeiders te schorsen en afte danken voor een juiste en redelijke oorzaak." (Uittreksel van het kontrakt).

Daarbij kunnen nog komen : het aanvullend pensioen, de ziekteverzekering enz. Bij gebrek aan een uitgebreide sociale wetgeving en van andere iedere arbeidsvertegenwoordiging, er zijn immers in de V.S. geen ondernemingsraden, kan het syndikaat over alles onderhandelen met de patroon. Het resultaat hangt af van de strijdbaarheid der arbeiders. Het kontrakt wordt afgesloten voor 2 of 3 jaar.

Het kontrakt vermeldt ook het resultaat van de onderhandelingen aangaande loonsverhoging en verbetering der arbeidsvoorwaarden.

Het syndikaat verbindt er zich toe gedurende deze periode de sociale vrede te bewaren.

Indien er zich toch geschillen voordoen gedurende deze periode kan er onderhandeld worden. Wanneer men niet tot een akkoord kan komen, bestaat de mogelijkheid beroep te doen op een sociaal bemiddelaar. De beslissing van de sociaal bemiddelaar is zonder beroep.

De prijs voor een bemiddeling varieert tussen 22.250 fr. à 60.000 fr. naargelang de aard van het geschil. De vaste bemiddelaar ontvangt een jaarlijks loon van 2,5 milj. fr. per jaar. De kosten van de bemiddeling worden gedeeld door het syndikaat en het patronaat.

Wanneer nu een kontrakt op zijn laatste beentjes loopt, begint men te onderhandelen voor het nieuw af te sluiten kontrakt. Komt men niet tot een akkoord dan kan het syndikaat de staking uitroepen of de patroon kan om de onderhandelingen onder druk te zetten, overgaan tot de lock-out Iedereen heeft zich voorbereid op de staking. De patroon door de stock te vergroten, de arbeiders hebben ook hun voorzorgen genomen, want niet ieder syndikaat beschikt over een stakersfonds.

De staking duurt tot wanneer er een nieuw kontrakt getekend is. Enkel de president van de V.S. kan een einde maken aan de staking, wanneer hij verklaart dat de veiligheid van Amerika erdoor in gevaar gebracht wordt.

De staking wordt dan gedurende 80 dagen opgeschort, tijd die de partijen moeten benutten om tot een nieuw akkoord te komen.

De ontwikkeling van de arbeidersbeweging in de V.S. heeft van de meeste syndikale leiders, zakenlui gemaakt die een uitzonderlijke waar verhandelen : arbeidskrachten; aan andere zakenlui, de beheerders van ondernemingen, die er kopers van zijn.

Op het huidig ogenblik is de houding van het syndikaat, zich te verzetten tegen de uitbreiding van de sociale wetgeving, wanneer de wet de duur van het betaald verlof zou vastleggen, de betaalde feestdagen, de modaliteiten van de afdankingen, de ziekteverzekering, een uitgebreide dienst voor Sociale Zekerheid, wat blijft er dan nog over te onderhandelen met het patronaat ?

Toch kan men het syndikaat niet wegdenken uit de Amerikaanse arbeidsweld, want het is de sterkste macht die deze heeft tegen de willekeur van het patronaat.

De arbeidersstrijd in de V.S. maakt voor het ogenblik een evolutie door, evolutie die naar we hopen een gunstige ontwikkeling zal hebben.

Nadine Crappé
April 72.

KULTUUR

LOUIS BAECK "VAN PAKISTAN TOT BANGLA DESH"

Uitg. De Nederlandse Boekhandel,
1972, 127 blz.

Enkele maanden na het verschijnen van "De wereld is ons dorp", waarin de hedendaagse ontwikkelingsproblematiek wordt doorgelicht, vraagt professor Baeck ditmaal onze aandacht voor de culturele, politieke, sociale en economische problematiek van het Indische subcontinent in het licht van de recente gebeurtenissen aldaar, die tot de onafhankelijkheid van Bangla Desh hebben geleid. De bijzondere belangstelling van de auteur voor dit overbevolkte gebied in Zuid-Azië vindt zijn oorsprong in het bezoek dat hij in 1968 aan het Indische subcontinent bracht, toen hij, als lid van de Belgische afvaardiging, deelnam aan de tweede UNCTAD-conferentie in New-Dehli.

"Van Pakistan tot Bangla Desh" beschrijft de politieke evolutie van 1947 tot nu om te komen tot een verklaring van de huidige toestand, waarin twee politieke figuren op de voorgrond traden, m.n. Ali Bhutto en Mujibur Rahman. Maar de auteur graaft dieper dan de oppervlakkige politieke gebeurtenissen. Hij onderzoekt de culturele, sociale en economische achtergrond van dit alles en plaatst het probleem in zijn ruimer internationaal kader.

De economische ontwikkeling van de Pakistaanse staat (met het favoritisme tegenover West-Pakistan) en de houding van de industriële-militaire oligarchie tegenover Oost-Pakisten, is één van de voornaamste interne oorzaken van een scheefgegroeide situatie, die haar verlengstuk zou vinden op het internationale politieke schaakbord.

De massale wapenleveringen aan landen zoals India en Pakistan dragen onvermijdelijk bij tot de stijgende graad van militarizing van de ontwikkelingslanden. Eens te meer is gebleken dat de ideologische opties en het buitenlands beleid van de grootmachten tot twee verschillende referentiekaders behoren, met als gevolg dat het nationaal belang voorrang krijgt op de beleden overtuiging.

De motieven die India ertoe aangezet heb-

ben om uiteindelijk een militaire oplossing door te voeren, blijken bij nadere beschouwing door de auteur, ook niet altijd edel te zijn geweest. Naast de reële last van het aantal vluchtelingen, was er ook de betrachting om de historische rivaal op het gunstig ogenblik de beslissende slag toe te brengen en de wens om het lastige en politiek actieve West-Bengalen in toom - en dus onder militaire controle - te krijgen.

Al heeft de auteur alle begrip en sympathie voor het streven naar autonomie van de Bengali, toch blijft hij als economisch ontwikkelingsexpert nuchter genoeg om Bangla Desh een natie onder de zuurstof-tent te noemen. - Naast het probleem van de vluchtelingen en de wederopbouw die de wonden van een bloedige repressie en van de oorlogsverwoestingen moet he-len, staat het onervaren bewind van Bangla Desh voor een enorme taak op het gebied van de reorganisatie van een verkommerde landbouw en industrie.

Alleen een gedurfde politieke visie en aanpak, zonder dewelke de vestingen van een verouderd feodalisme niet kunnen worden uitgerooid, zal deze taak aankunnen en de huidige stagnatie weten te doorbreken.

De uiteindelijke diagnose van L. Baeck is dat Bangla Desh het kan halen als de Oost-bengalische leiders een radicale koers willen varen en er genoeg hulp van buitenaf komt. Hier is dus een taak voor Europa weggelegd en in zijn nabeschuiving voegt de auteur eraan toe: "Het ware te hopen dat de intrede van de Anglo-Skandinaven ons continent terug op wereldschaal leert denken, niet alleen in termen van expansie maar ook in termen van wereldordende dienstbaarheid."

Marc Le Bon.

Erich Heckel (1914)

RAOUL SERVAIS

Het laatste filmfestival te Cannes kende de bekroning van twee Italiaanse filmen: "Il caso Mattei" (de zaak Mattei) van Francesco Rossi en "La classe operaia va in paradiso" (de arbeidersklasse gaat naar het paradijs) van Elio Petri. Gian Maria Volonte - die hoofdvertolker was van "Onderzoek naar een burger boven elke verdenking" vertolkt in beide films de hoofdrol.

We hopen in ons blad enkele woorden over deze beide prestaties te schrijven - van zodra zij in onze bioscoopzalen vertoond worden althans.

Graag nu echter enige woorden over een Belg - de enige Belg - die een prijs won te Cannes.

De speciale prijs in de reeks van de kort-filmen ging naar ONZE VRIEND RAOUL SERVAIS voor zijn "Operatie X-70". We hadden nog niet het genoegen de film te zien. Raoul en zijn andere filmen (zo bvb. Chromophobia, de Sirene) kennend kan de nieuwe enkel maar uitstekend zijn. We verheugen ons om deze erkenning om velerlei redenen:

Raoul is een vriend van ons. Persoonlijk. Raoul is echter ook een kameraad in de strijd voor de vrede. Een persoonlijke vriend van al diegenen die vechten voor de vrede.

Hoe zou men niet gelukkig en fier en tevreden en voldaan en blij zijn als een dierbare vriend erkend wordt door zijn werk? Want wat is zijn werk anders dan een stukje van hemzelf?

Raoul is eveneens iemand die jaren alleen stond, hard moest werken, avond na avond, vakantie na vakantie, zondag na zondag alvorens men hem aanvaarde en erkende... sommigen zouden zeggen ontdekte!

Naast de vriend, naast de vredesstrijder is het de "werker" zou men kunnen zeggen die we moeten huldigen. Ik zou niet graag de term feliciteren gebruiken. Dat doet zo'n beetje denken aan erkenning van één werk daar waar Cannes gerust zijn ganse oeuvre had kunnen huldigen. En bij gebrek aan het gans oeuvre dan toch de MENS en zijn WERKMAKERS die dag na dag de hoop volhielden.

Nu volgt een deeltje officiële erkenning. Raoul weet dat onze erkenning hem reeds jaren toegegaan is.

Vandaag biedt men ons dan - indien het nodig is - de gelegenheid die te herhalen.

C.D.S.

VREDES INITIATIEVEN

OPVOEDEN TOT VREDE TEKENWEDSTRIJD

Uit tal van scholen, maar ook individueel, kwamen tekeningen binnen voor de wedstrijd ingericht door de B.U.V.V. en de v.z.w. VREDE. De werken zullen tentoongesteld worden op 10 en 11 juli in het Centrum Elcker-Ick, Consciencestraat 46 te Antwerpen.

INFORMATIE OVER VIETNAM

Verschillende scholen organiseerden tijdens de laatste weken voordrachten, film en dia-voorstellingen over Vietnam.

We citeren hier o.m. het Koninklijk Lyceum te Aalst, het Koninklijk Atheneum te Koekelberg, het Damiaan College te Kortrijk, de Rijksmiddelbare school te St.-Amandsberg, het Zeepreventorium te Den Haan, het Koninklijk Atheneum te Mol enz.

De v.z.w. VREDE stelt graag filmen en dia's ter beschikking van de leraars en de scholen die dergelijke informatiedagen willen inrichten. Enkele van onze medewerkers-leraars - willen aan dergelijke initiatieven graag hun medewerking verlenen.

Schrijven aan v.z.w. VREDE - Bagattenstraat 136, 9000 GENT met een zo mogelijk tweetal voorstellen van data.

HARELBEKE

* Vrede v.z.w. en B.U.V.V. organiseerden een gespreksavond met film over Namibië. Aan de vertegenwoordigers van de SWAPO werd door Schepen E. Frantzen, in naam van het Stadsbestuur een receptie aangeboden.

* Op 20 mei ging een Vredessouper door waaraan een vijftiendertigtal vrienden deelnamen. Te diez gelegenheid werden alle animatiefilmen van Raoul Servais voorgesteld.

* Op de filmgala, ingericht in samenwerking met Jong Davidsfonds, met de film "Oorlog en Vrede" waren een driehonderd personen aanwezig.

OOSTENDE

De B.U.V.V. en de v.z.w. VREDE verleenden hun medewerking aan de herdenkingsavond Bob Claessens welke plaats had onder de auspiciën van het Stadsbestuur op vrijdag 19 mei in het Feestpaleis. De H.H.M. De Ghoy, A. De Coninck, O. Hilain, G. Sniijkers en A. Laridon voerden hier het woord onder voorzitterschap van A. De Smet.

INTERNATIONAAL KONGRES OVER NAMIBIE

Te Brussel ging van 26 tot 29 mei een Internationaal Kongres voor Namibië door. Het werd bijgewoond door vertegenwoordigers van meer dan 40 regeringen. Afgevaardigden van Internationale en nationale organisaties namen hier eveneens aan deel. In een volgende uitgave komen we op de werkzaamheden van dit Kongres terug.

VREDE VOOR VIETNAMDAG

De voorbereidende aktie en de "Vrede voor Vietnamdag" zelf kenden een niet te onderschatten succes.

Ruim 2.500 personen namen aan de betoging deel. Zo deze eerste Vietnambetoging in Vlaanderen in zeker opzicht een succes kan genoemd worden (de betoging kende een grotere opkomst dan deze te Luik) dan denken we toch niet dat we ons, in verhouding van de inzet en het doel, met het geboekte resultaat kunnen of mogen tevreden stellen.

Velen die zich nochtans "vrienden van het Volk van Indo-China noemen" hebben het nog niet nodig geacht die éne dag door hun aanwezigheid de politieke macht van de Vietnambeweging te versterken.

Wordt de betekenis van een massademonstratie dan onderschat? Zijnde herhaalde ontwikkelingen die sinds jaren Anti-Atoommarsen en Vietnambetogingen hebben gekenmerkt hier geen reden van en waarom honderden, duizenden afwezig blijven?

Is het feit dat sommigen een dergelijke betoging als doel op zich zelf zien en niet als een politiek drukkingsmiddel hier geen oorzaak van?

Het lijkt ons dat hierover ernstig moet nagedacht worden.

Intussen gaan wij verder met onze aktie voor de volkeren van Indo-China. Bescheiden maar met al onze kracht want er moeten nog duizenden mensen in dit land worden overtuigd van de ware toedracht van het konflikt. In deze moeilijke maar dagelijkse strijd rekenen we in het bijzonder op onze lezers.

VREDESFONDS

S. Lievens - Oostende :	60 fr.
A. Bombeke - Gent :	50 fr.
L. Van Espen - Hasselt :	100 fr.
A. Van Laeken - Wilrijk :	1.000 fr.

1.210 fr.

Onze oprechte dank !

I. BLUME TACHTIG...

Donderdag 25 mei vierde de Wereldvrede Raad en de B.U.V.V. Isabelle Blume bij haar tachtigste verjaardag.

Tijdens een Akademische zitting, waarop een vijftiendertigtal personen aanwezig waren brachten vrienden, uit verschillende streken van de wereld, een warme hulde aan deze grote dame die zich onvermoeibaar inzet voor de vrede.

Namens de B.U.V.V. sprak onze vriend Staf Schmidt en Nadia Van Hamme voerde het woord namens het Overlegcentrum voor de Vrede.

Onze oprechte dank aan Isabelle !
Onze beste gelukwensen en...
nog vele jaren !

WE GAAN VOORUIT !

De verspreiding van een blad als "Vrede" moet zonder twijfel de eerste zorg zijn van zijn lezers. Het doorgeven van informatie blijft, in het kader van de strijd voor de vrede, een niet te onderschatten opdracht.

Dit is de taal die ons tijdschrift tevens tracht te vervullen.

Ve verheugen ons in het feit dat de belangstelling voor vrede verder groeit.

Eind mei mochten we reeds vaststellen dat wij het aantal lezers dat we eind 1971 hadden overschreden hebben.

Bewijst dit niet onze mogelijkheden ?

Zou het ook nog geen beetje kunnen moest ieder lezer in dat opzicht een kleine inspanning willen doen ? Kan het niet dat ieder abonné ook een vriend of familielid als lezers inschrijft ?

Vooruit vrienden. Voor eind december moeten we nog honderden nieuwe lezers winnen.

Maak gebruik van ons lenteaanbod. 100 fr. tot eind december plus toezending van een interessante brochure. Overschrijvingen op postrekening nr. 95.60.15 - Vrede v.z.w. Gent

Klever in vinyl 20 fr. +2 fr. port

BOEKENARSENAAL

HET BOEK DER KAMPEN door Ludo Vaneck

Een blijvend dokument van de misdaden der nazi's. De meest complete fotoverzameling die over de duitse concentratiekampen bestaat.

Vraag zonder verplichting een uitgebreide folder bij

BOEKENARSENAAL

Lamstraat, 14

9000 GENT

Tel. 09/25.62.57

Op super groot formaat tegen de uitzonderlijke prijs van 695 fr.

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

DUIJSE KWALITEIT
LOEWE OPTA GRUNDIG
BAUKNECHT AEG
KORTING TELEFUNKEN
DUAL
europa electronic
a. pietersl.-stockholmslr. aan 't stadhuis
DOSTENDE thomas van loostr. (naast S.E.O.) OPEX

HELP DE VOLKEREN VAN INDÓCHINA

Dagelijks brengen de nieuwsmedia ons berichten dat B-52 bommenwerpers op Zuid en Noord-Vietnam, op Laos en Kamboedja duizenden ton bommen werden uitgeworpen. De wraak van de Verenigde Staten, razend om het feit dat ze de volkeren van Indo China niet op de knieën krijgen, bestaat er in op de meest verschrikkelijke wijze deze volkeren uit te moorden.

Help dus de volkeren van Indo China. Niet alleen door uw politieke akties maar tevens door alle mogelijke materiële hulp.

Zamel medikamenten en kledingstukken in.
Stuur uw bijdrage voor de aankoop van geneesmiddelen die voor het volk van Vietnam hoogstnoodzakelijk zijn.
Stuur op Pkx. 95.60.15 van de vzw VREDE - Bagattenstr. 136 - 9000 Gent.

Onderstaand schrijven ontving de Humanitaire Werkgroep X vanwege de Speciale Missie van de Voorlopige Regering van Zuid-Vietnam te Hanoi als bewijs van ontvangst voor de reeds toegekomen zendingen.

Het nieuwe leger (1954)